

5

ŞEHİR
KÜLTÜR
SANAT

dergi

Dinginleşen
Denizden
Vuslata
Ulaş Özdemir

Bir Fırtına Tuttu Bizi
Gamze Bal

Kupa Koleksiyoncusu
Ahmet Suat Özyazıcı
Servet Özkara

Sıra Dışı Bir
İnsan:
Özkan Sümer
İhsan Öksüz

Fatiha mı?
Besmele mi?
Erdal Hoş

2021-2022
Ş a m p i y o n

Trabzonspor

Trabzon Meydan Parkı Şampiyonluk Kutlamaları

Murat Zorluoğlu

Trabzon Büyükşehir Belediye Başkanı

Sevgili T Dergi okurlarımız;

Kıymetli dostlar;

Dergimizin 5. sayısına ulaştık. Zaman su gibi akıyor. Bir yılımızı çoktan devirmişiz bile. Trabzon'un ve bölgemizin nadide güzellikleriyle dolu T Dergimiz bin yıl yaşasın, dileriz.

Bu sayımızda, sizlerin de tahmin edebileceğiniz gibi Trabzonsporumuz geniş yer tutuyor. Çünkü uzun yıllardan sonra şampiyonluğa ulaştık. Şehrimiz gerçekten çok özlemişti bu gururu. Hak etmiştik. Çok beklemiştik.

"Her yerdeki bizum uşaklara" ve Türkiye'nin spora gönül vermiş, barıştan ve dostluktan yana olan bütün yüreklerine kutlu olsun.

Bu vesileyle şampiyonluğumuzun hemen arkasından gelen büyük bir gururu daha paylaşmak isterim sizlerle. Şampiyonluk kutlamalarımızda, bildiğiniz gibi tek kişinin bile burnu kanamadı. Büyük bir coşku, barış ve şenlik havası içinde geçen kutlamalarımıza yüz binlerce insanımız katıldı. Bu manzara, Trabzon'un ne kadar olgun bir şehir kültürüne sahip olduğunun da ispatıydı. Bu açıkçası hepimiz için özellikle gurur verici bir hadiseydi.

"ŞAMPİYONLUK,
şehrimizin Türkiye ve
dünyada daha çok
tanınmasına yardım
edecektir."

Şampiyonluğumuz, hiç kuşku yok ki şehrimiz için büyük bir kazançtır. Trabzon'un simgeleri, Trabzon'un insanı, Trabzon'un kültürü ve sporu; hepsinden öte Trabzon'un kendi çabalarıyla içinden çıkardığı azim ve gayret değerlidir. Kalıcıdır. Gelecek vadeden bir ilkedir bu.

Şehrimiz bir kez daha bilinir oldu bu başarıyla. Bunun herhangi bir şehre katacağı çok şeyler vardır. Trabzon için de doğal olarak böyledir. Tadını çıkaralım.

Şampiyonluğun elbette başka "çarpan" etkileri de olacaktır. Bu şampiyonluk, şehrimizin kültür ve doğa hazinelerinin, Türkiye ve dünyada daha çok tanınmasına yardım edecektir.

Dergimizi takdim edecektim, Trabzonspor'u anlatmaya dalmışım. Ama nihayetinde -hiç değilse bu sayımız için- ikisi de aynı sayılır.

İç sayfalarımızda Trabzonsporumuzun tarihini, kökenlerini, Trabzonspor ruhunu ilk günden şampiyonluğa kadar doya doya izleyebileceğiniz harika bölümler var.

Şimdiden iyi okumalar diliyor, gelecek sayılarımızda buluşmayı temenni ediyorum.

Bu Sayıda

07

Dinginleşen Denizden Vuslata
Ulaş Özdemir

14

Bir Fırtına
Tuttu Bizi
Gamze Bal

tdergi61

tdergi61

T05

T DERGİ
2022 / Sayı: 5
Ücretsizdir
Yerel Süreli Yayın / Üç ayda bir yayımlanır.

İMTİYAZ SAHİBİ

Trabzon Büyükşehir
Belediyesi Adına
Murat ZORLUOĞLU

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Erdem Zekeriya
İskenderoğlu

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Emre Gülsever

SORUMLU YAZI

İŞLERİ MÜDÜRÜ
Metin Şahin

YAYIN DANIŞMANI

İrfan Çalışan

EDİTÖRLER

Ulaş Özdemir
S. Bahar Alban
Esra Bahadır

FOTOĞRAFLAR

Kemal Bulut
Yaşar Bedri Özdemir
Trabzon Büyükşehir
Belediyesi Arşivi

KAPAK & ARKA KAPAK

Hasan Can

GRAFİK TASARIM

Hasan Kılıç

İLETİŞİM

Trabzon Büyükşehir Belediyesi
İskender Paşa Mah. Dr.Kemal Dursun Cad.
No:6 Kat:2 Ortahisar/Trabzon
Tel: 0462 223 85 13
www.trabzon.bel.tr

YAPIM

Alban Tanıtım
Remzi Oğuz Arık Mah. Büklüm Sk.
No: 45/3 Kavaklıdere/ANKARA
Tel: 0.312 434 04 12
www.albantanim.com.tr

BASKI

Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar / İstanbul
Sertifika No: 44903

Bu dergide yer alan yazı, makale, fotoğraf ve illüstrasyonların elektronik ortamlar da dahil olmak üzere çoğaltılma hakları yalnızca Trabzon Büyükşehir Belediyesi'ne aittir. Yazılı izin olmadıkça makul alıntılar dışında bir kısmının ya da tamamının çoğaltılması yasaktır. Yayımlanan yazıların hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir.

26

Trabzonspor Efsanesinin Doğumevi
Servet Özkara

30

Kupa Koleksiyoncusu
Ahmet Suat Özyazıcı
Servet Özkara

34

Sıra Dışı Bir İnsan: Özkan Sümer
İhsan Öksüz

42

Şampiyon
Başkanlar
Ne Dedi?

48

Trabzonspor'u Trabzonspor Yapanlar
T Dergi

50

Gel Barişalım
Artık
Tunga Liman

56

1996'dan
Sonra
Tribüne
Döndü
Arif Sis

72

Fatiha mı?
Besmele mi?
Erdal Hoş

58

Oyun Teorisi
Nuri Reis

76

Trabzonspor
Yolunda Hayatını
Kaybedenler

78

Trabzon'da Spor;
Trabzonspor
Yaşar Bedri Özdemir

66

Bütün Klişeler Yerle Bir
Adem Yiğit

Emre Gülsever

Yayın Yönetmeni

Her sayıya ayrı bir heyecanla başlayan T DERGİ için bu sayımı hasretle beklenen şampiyonluk coşkusu ile sizlere ulaştırmaktadı. 30 Nisan 2022'de gerçekleşen rüyamızı bu sayıda dergimize taşımak istedik. Her yönüyle Trabzon Spor... Buyurun başlayalım.

"Masasının hemen arkasındaki duvarda da birisi boş 8 çerçeve vardı. 7'sinde 7 şampiyon kadronun fotoğrafları yer alıyordu. Önceki yıllarda bir türlü senkron tutturamayan Kuzeyliler şimdi yeşil çimlerin üzerinde 'dik' oynuyordu! Orkestra Şefi Abdullah Avcı: Seneye bu çerçeve dolacak." Ulaş Özdemir'in kaleminden bir vuslatın satırlara aktarılmış halini okuyalım.

2022 şampiyonluğuna uzanan geçmiş yılları detaylıca hatırlatalım istedik. Gamze Bal'ın çalışmasıyla hem biz tazelenelim hem de gençlerimize Trabzonspor'unuzun derin bir uğraşlailmek ilmek dokunulan güzide tarihini öğretelim istedik.

Bir taş yapının ruhu var mıdır sizce? "Damı akıttırdı; sıvaları, boyaları dökülürdü; ısıtması da çoğu kez sorun olurdu ama orası müstesna bir yerd. Çünkü Trabzonspor efsanesi orada doğmuş, orada dal budak salmıştı." Fotoğraftaki basamaklarda oturan her çocuğun yüzünün ezberlendiği bir resmi kalmış olan müstesna ama rahmetli bir yapı. Efsanenin başladığı yeri detaylarıyla okuyup hayallerimizde yaşatalım.

18 kupa, kupa koleksiyoneri olmak için yeterli bir sayı sanırım. Futbolculuktan teknik direktörlüğe uzanan eşsiz hikâyesiyle Ahmet Suat Özyazıcı'nın ve Trabzonspor efsanesi Özkan Sümer'in hayatlarına birlikte tekrar bir bakalım dedik. Efsanelerimizi rahmetle anıyoruz.

Şamil Ekinci, Nizamettin Alkan, Salih Erdem, Ahmet Celal Ataman, Mehmet Ali Yılmaz ve Sadri Şener'in hasretle beklenen şampiyonluğa dair yorumları da sayfalarımızın arasındadır.

İstenmeyen unsurların sevdaya gölge düşürmesinin ardından halis bir oyunbozan olan Trabzonspor'un bir devrim daha yapmaya karar vermesiyle tekrar birleşen gönüllerin hikâyesi Tunga Liman'ın kaleminden okuyabilirsiniz.

Trabzonspor dediğimizde oyuncuları ve teknik ekibiyle var olan bir takım düşünemeyiz. Ruh olan bir takımdır Trabzonspor. O bir şehrin kalbi, gurbette veyahut şehirde olsun fark etmeksizin her Trabzonlunun sevdasıyla, bağlılığıyla ruh bulmuş, gönüllere yerleşmiş bir takım var karşımızda. Farklı kalemlerden takımımızın ve şampiyonluğun farklı veçhelerine dair farklı yazılarla bu sayıda gönül tellerinize dokunmak istedik.

Şampiyonluk bir anda oluveren bir şey değildir. Emektir, zahmettir, azimdir, hıstır, köklü ve sancılı süreçlerdir. Ardında tarihsel bir süreç eşliğinde birikimle gelen bir bütünlük vardır. Teknik ekiptir, oyunculardır ve en çokta Trabzonspor'a has derin sevdalı taraftarlardır. Bu sayımızda şampiyonluğa dair bu köklü sürecin çeşitli yönlerini siz kıymetli okuyucularımıza aktarmak istedik.

Gururla sunduğumuz bu sayımızda da siz değerli okuyucularımıza keyifli okumalar diliyoruz.

DİNGİNLEŞEN DENİZDEN VUSLATA

Ulaş Özdemir

“Masmavi gökyüzünün altında tek cümle ile özetledi gelişini... “Dingin denizi değil, dalgalı denizi seçtim.”

Hava yine kasvetli, deniz yine dalgalydı. Şehrin topraklarını ıslatmaktan usanmayan yağmur yine inadına yağıyordu.

Tek başına birisi indi şehre. Her seferinde “gelecek seferi” umut edenlerin arasından geçerken yağmura aldırmadan ıslananlar “Olacak mı bu sefer?” endişesiyle yaklaştılar yanına, mırıldandılar kulağına.

“Yağarsa yağmur yağar, biz zaten ıslanmışız...”

Ertesi gün, güneş açmıştı. Masmavi gökyüzünün altında tek cümle ile özetledi gelişini.

“Dingin denizi değil, dalgalı denizi seçtim.”

Başkanı, yönetimi, camiası, hocası, teknik ekibi, futbolcusunun olduğu gemi “Vira Bismillah!” diyerek demir aldı limandan.

Dalgaların sesi... Yaylaların sisi... Ormanların gizi... Kemeçenin sözü... Yaşlıların öyküsü... Gençlerin tutkusu Trabzonspor’u şampiyonluğa ulaştırdılar.

Hikâye bu kez uzun sürmedi. Vuslata erildi.

Yolculuk asıl şimdi başlıyor.

GÜNEŞ GİBİ DOĞDU

Medeniyetlere ev sahipliği yapmış kadim şehir; Trabzon...

Cihan Padişahı Kanuni Sultan Süleyman’ın doğduğu, Yavuz Sultan Selim’in valilik yaptığı, Fatih Sultan Mehmed’in fethettiği şehzadeler diyarı.

Cumhuriyetimizin Kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün 3 kez ziyaret ettiği, “Kahramanlar!” diye seslendiği uçakların toprakları.

Türkiye’de en fazla kültür ve sanat adamının yetiştiği açık hava enstitüsü...

Anadolu’da futbolun ilk kitabını yazan Millî atletimiz Süleyman Rıza Kuğu’nun memleketi.

Futbolu 1900’lü yıllara dayanan, İdmanyurdu, İdmanocağı, Martıspor, Karadenizgücü, İdmangücü, Necmiati ve Yolspor gibi kulüplerle başarı hikâyelerinin yazıldığı o kentte 1967’de bir takım kuruldu. Trabzonlu Bedri Eyüpoğlu’nun jiirindeki “kandilin içindeki kandil” gibi aydınlanmayı başlattı.

“Coğrafya kaderdir.” sözünü ters yüz etti. Kimi zaman Ali Kemal oldu “Fırtına” gibi esti, kimi zaman Cemil oldu “Dozer” gibi ezdi, geçti. Kimi zaman Şenol oldu “Güneş” gibi doğdu, kimi zaman Kadir oldu ama “Kıymet” bildi!

Ziyabey’de, tek katlı binada başlayan kuruluş önce devrime sonra efsaneye dönüştü. Kökleri Trabzon’da olan bir süre sonra dalları bütün dünyaya yayılmış çınar ağacıydı artık.

Kupa Koleksiyoncusu Ahmet Suat Özyazıcı ve Filozof Özkan Sümer’le sayısız başarı elde ederken buna yıllar sonra ‘kupasız şampiyon’ Şenol Güneş de eklendi.

Efsane Başkan Şamil Ekinci’nin adını taşıyan müze kupalarla dolmuştu. Yedi Türkiye Süper Lig Şampiyonluğu, dokuz Türkiye Kupası Şampiyonluğu, iki Süper Kupa, yedi Cumhurbaşkanlığı Kupası, beş Başbakanlık Kupası, İkinci Lig Kırmızı Grup Şampiyonluğu, Kıbrıs Barış Kupası Şampiyonluğu, Deprem Kupası, Kara Kuvvetleri Kupası ve kurucu dört kulübün kazandığı kupalar.

LİMANDAN DEMİR ALAN GEMİ

Peki, 8’inci şampiyonluk gelecek miydi?

Yıllar yılları kovaladı. Tam yaklaştığında uzaklaştı, uzanırken elinden alındı, umutlandığında koptu.

Serde deli horunu oynayanlar misali denemekten vazgeçmedi! “Oy benim sevduceğim olir mi böyle keder!” türküsündeki 15 doktora bedel anları gördüler. Derken, 10 Kasım 2020’de benzer yıkılışları yaşayan birisi akşam vakti ‘dingin denizden dalgalı denize’ doğru çıkıp geldi; yalnız bir adam olarak...

Bir süre sonra “Demir almak günü gelmişti limandan...” diyen başkan, yönetimi, hocası, futbolcuları ve camiası “Vira Bismillah” ile dalgalı denize açıldı. O geminin şampiyonluğa gittiğini, statükoyu tekrar yıkacağını biliyorlardı. Çünkü onlar için şampiyonluk korkulacak değil inanılacak vuslattı!

BOŞ ÇERÇEVE

Teknik Direktör Abdullah Avcı, geçen yılın Mart ayında çalışma odasını dekore etmişti. Kurucu dört kulüp İdmanocağı, İdmangücü, Martıspor ve Karadenizgücü’nün logolarını odasının bir duvarına, Ahmet Suat Özyazıcı, Özkan Sümer ve kendisinin kasketli fotoğraflarını bir duvara asmıştı.

Masasının hemen arkasındaki duvarda da birisi boş 8 çerçeve vardı. 7’sinde 7 şampiyon kadronun fotoğrafları yer alıyordu. Ekip arkadaşlarıyla toplantı yaparken boş çerçeveyi gösterdi. “Seneye bu dolacak.”

“Masasının hemen arkasındaki duvarda da birisi boş 8 çerçeve vardı. 7’sinde 7 şampiyon kadronun fotoğrafları yer alıyordu. Ekip arkadaşlarıyla toplantı yaparken boş çerçeveyi gösterdi.”

“Seneye bu dolacak.”

KOLTUĞU BİR DAHA GERİ VERMEDİ

Ligin ayarlarını transistörlü radyo gibi bozmuştu. Bütün klişeleri yıkıp geçiyordu; denize ulaşmak için gece gündüz akan Maçka'nın dereleri misali...

Önceki yıllarda bir türlü senkron tutturamayan Kuzeyliler şimdi yeşil çimlerin üzerinde 'dik' oynuyordu! Orkestra Şefi Abdullah Avcı sadece oyunu ve sahayı konuşarak 'Merkezi tut, boş bırakma' formasyonuna uygun şekilde motivasyonu dağıtmıyordu. Bu normalleşme birilerini çok fena anormalleştirmişti. Umursamadılar ve vuslata erdiler.

SEFER BİZDEN...

İngiliz futbol efsanelerinden Gary Lineker'in. "Futbol basit bir oyundur; 22 kişinin 90 dakika topu kovaladığı, sonunda her zaman Almanların kazandığı..." sözü ülkemizde şuna evriliyordu: "Sonunda her zaman üç İstanbul takımının kazandığı..."

Trabzonspor bu oyunu bozdu. Hem tarihi hem futbolun talihini değiştirdi. Bu yüzden Trabzonspor'un şampiyonluğu sadece müzeye girecek 'kupa' değildi.

Trabzonspor'un şampiyonluğu, ezberleri bir kez daha bozan, emek ve mücadelenin, bir arada ve organize olduğunda sermayeyi de yenebileceğini göstermesi açısından önemliydi.

Trabzonspor'un şampiyonluğu, 'yerleşik güce' karşı yetersizlik ve dahi öğrenilmiş çaresizlik duygusu içerisindekilere ilham olması açısından önemliydi.

Trabzonspor'un şampiyonluğu; Türkiye'nin 81 vilayetinde İstanbul'da, Mardin'de, İzmir'de, Adana'da, Kayseri'de, Hatay'da, Berlin'de, Paris'te, New York'ta eski ve yeni kuşak milyonlarca taraftarının bir arada kutlaması, bütün dünyada örnek gösterilmesi açısından önemliydi.

Trabzonspor'un şampiyonluğu; Güneydoğu'da, İç Anadolu'da, Ege'de, Akdeniz'de, tüm Anadolu'da hayal kuran çocuklara ilham olması açısından önemliydi.

Trabzonspor'un şampiyonluğu, uğruna hayatını kaybedenlerin hayatta kalan aileleri açısından önemliydi.

"Peşindeyiz" diyerek takımın itici gücü olan, Atatürk Olimpiyat Stadyumu'nu 85 bin kişiyle doldurup ele güne karşı ne kadar büyük bir camia olduğunu gösteren taraftarları açısından önemliydi.

Şehre yalnız bir adam olarak gelen, bugün ise etrafını milyonların kuşattığı Abdullah Avcı için önemliydi.

Dört yıllık yapılanmanın sonucunda başarıya ulaşan Başkan Ahmet Ağaoğlu ve yönetimi için önemliydi.

Şimdi mi?

ERDAL HOŞ'UN 'BİR YOL HİKÂYESİ' ANLATIMINDAKİ SON PARAGRAFLA 'ŞİMDİ'Yİ BİTİRELİM...

"...şimdi yolun kalanı için destur vaktidir. Başladığı gibi; Akçaabat horonu kadar senkronize, kolbastı kadar coşkulu olma vaktidir. Dursun Kaptan kadar dikkatli olma vaktidir. Hem bunca seneden sonra bir şampiyonluk kesmez bizi... Batı'ya mümkün olduğu kadar Batı'ya gitme vaktidir. Sefer bizden zafer Allah'tan... Vira Bismillah!"

2021-2022

Ş a m p i y o n

Trabzonspor

Trabzon Meydan Parkı Şampiyonluk Kutlamaları

BİR FIRTINA TUTTU BİZİ

Gamze Bal

Kırk altı yıl önce yıkılmıştı saltanat! Anadolu'dan ilk şampiyon olarak tarihe adını yazdırmıştı Trabzonspor. Bir çağı kapatıp yeni bir çağın kapısını açmıştı. Nice şampiyonlukları sayısız kupaları taşımıştı müzesine. Kimi zaman avuçlarının içerisinde kayıp gitse de kupasız şampiyonlukları da yazdırdı tarihine. Ahmet Suat Özyacı'dan Özkan Sümer'e, Şenol Güneş'ten Abdullah Avcı'ya... Bir yol hikâyesiydi bu! Ve o yolun sonunda anlamlı kavuşmayı şimdi yeniden yaşadık. Evet, bir fırtına tuttu bizi! Ama kavuşmalarımız bu kez mahşere kalmadı!

EN DEĞERLİ ŞAMPİYONLUK

Sonsuz gibi gelen dakikalar... İlerlemeyen saniyeler. Huzursuzca kıpırdayan binler. Geliyor mu? Hayal gerçek oluyor mu? 6 sene önce...

Ankara 19 Mayıs Stadyumu'nda PTT karşısında Birinci Lig'e yükselme maçında takımını desteklemek için 16 bin Trabzonsporlu tribünlerdeki yerini almıştı. İkinci Lig Kırmızı Grup'taki sezonun son maçında iki takım da 37'şer puandaydı. Rakibiyle arasındaki averaj farkı sayesinde beraberliğin dahi yettiği Trabzonspor, 55'te Zeki Kocaeli'nin attığı gole bir türlü yanıt veremeyince Birinci Lig hayallerini bir başka bahara bırakmak zorunda kalıyordu. Tarih 27 Mayıs 1972'ydi.

Binlerce kilometre kat edip Ankara'ya koşan Trabzonsporlular, hayallerini sırtlayarak yorgun ve bitkin şehirlerine dönmek zorundaydı. Trabzon'da basın mensuplarıyla bir araya gelen başkan Suat Oyman, gözyaşlarını tutamayıp hüngür hüngür ağlıyor, bir taraftarsa yaşananları "7 yıllık çocuğumuzu Ankara'da 19 Mayıs Stadi'na gömdük. Çocuğumuz bu yıl birinci sınıfa başlayacaktı." sözleriyle özetliyordu.

Mayıs aylarına aslında hiç de yakışmayan kara bulutlar, Trabzonspor'un üzerinde dolanmaya işte böyle başlamıştı. Bu talihsiz maçın tam bir yıl sonrasında, 27 Mayıs 1973'te yine birinci lig hayalleriyle son maçına çıkan Trabzonspor'un rakibi Gençlerbirliği'ydi. Ancak "güvenliği" bahane eden Ankara ekibi Trabzon'a gelmeyerek maça çıkmıyor ve maç 3-0 Trabzonspor'un lehine tescil ediliyordu. Fakat bu sonuç, Trabzonspor'un 1 gol averajı farkıyla Kırmızı Grup liderliğini Kayserispor'a kaptırmasının önüne geçemiyordu. O gün, Gençlerbirliği sahaya çıkmış ve maç oynanmış olsaydı nasıl bir sonuç elde edilirdi bilinmez ancak Mayıs kâbuslarına bir ikincisinin bu garip olayla eklendiği gerçeğini artık hiçbir şey değiştiremezdi.

1973-1974 sezonunda ise geride bıraktığı kederli mayıslardan dersini almış olan Trabzonspor, 19 Mayıs'ta Ali Sami Yen Stadi'nda Sarıyer'le 0-0 berabere kalarak Birinci Lig'e çıkmayı garantiliyordu. Bir önceki sezon futbolculuğu bırakarak teknik direktörlüğe başlayan Ahmet Suat Özyazıcı'nın yönetimindeki Trabzonspor sezon boyunca oynadığı 30 maçta kalesinde sadece 6 gol görüyor, kendi sahasında ise rakiplerine gol yüzü göstermiyordu. Mayıs aylarının karanlık perdesi, işte ilk olarak böyle aralanıyordu.

AYAK SESLERİ

"Fenerbahçe'ydi, Galatasaray'dı, Beşiktaş'tı derken futbol dünyamız gözlerini yeni bir takımın üstüne çevirdi. Evet, tahmin ettiğiniz gibi Trabzonspor bu takım. İstanbul'da yaptığı maçlarda Fenerbahçe gibi, Beşiktaş gibi, Galatasaray gibi büyüklerin seyircisini bile susturacak kadar taraftarı olan, hiçbir

“Fenerbahçe'ydi, Galatasaray'dı, Beşiktaş'tı derken futbol dünyamız gözlerini yeni bir takımın üstüne çevirdi. Evet, tahmin ettiğiniz gibi Trabzonspor bu takım.”

şehirde yalnız kalmayan yepyeni bir takım Trabzonspor. Yaklaşık değeri 2,5 milyon lira, yani üç büyüklerde sadece iki futbolcunun değeri kadar..." Bir gazete kupürünü süsleyen bu satırlar, Karadeniz Fırtınası'nın Birinci Lig'deki devler sofrasında esmeye başladığı ilk seneye aitti. Oysaki esas fırtına bir yıl sonra kopacaktı.

SESSİZ BAŞLANGIÇ

1975-1976 sezonu başında "Karadeniz'e has yenilmeme hırsıyla liglere giriyoruz." diyordu Trabzonspor Teknik Direktörü Şükrü Ersoy. "Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir." derler ya gerek bir önceki yıl alınan çarpıcı galibiyetler ve dikkat çeken futbol gerekse sezona Ziya Şengül'ün jübile maçında Fenerbahçe'yi yenerek başlaması, Trabzonspor rüzgârının ilk ipuçlarını verir gibiydi.

Ancak henüz sezon başlamadan kötü bir haber aldı Trabzonsporlular. Ali Kemal Denizci'nin annesi Ankara'daki bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Ve böylece şampiyonluk sezonuna sessiz sedasız ve de törensiz başladı Trabzonspor. Henüz ilk maçta Galatasaray'la karşılaşan Bordo Mavililer, Hüseyin ve Mehmet Cemil'in gollarıyla rakibini deplasmanda 2-1 mağlup ederek dikkatleri üzerine çekiyordu. UEFA Kupası maçı için Galatasaray'ı izlemek üzere maça gelen Rapid Teknik Direktörü Franz Binder, maç bittikten sonra belki de Türkiye ligleri adına gelecek 10 yılın özetini şöyle veriyordu: "Tanrı'ya şükür ki rakibimiz Trabzonspor değil!"

Her şey iyi gidiyor gibi görünse de Trabzonspor adına şartlar o kadar da kolay değildi aslında. Yetersizlikler öyle çoktu ki "Çim bozulacak." korkusundan Trabzonspor maçlardan önce statta idman bile yapamıyordu. Yani en az rakipleri kadar yabancıydı Trabzonspor da kendi sahasına.

7'NİN HİKMETİ

7. haftada Altay mağlubiyetiyle liderliği Fenerbahçe'ye kaptıran Karadeniz Fırtınası'nda rüzgâr tersine esmeye başlamıştı. Üst üste alınan beraberlikler ve mağlubiyetler sonrasında futbolculara ihtar veriliyor, yeni yıla ise Teknik Direktör Şükrü Ersoy'un istifasıyla giriliyordu. Böylece Trabzonspor'un kaderi yeniden Ahmet Suat Özyazıcı ile Özkan Sümer'in ellerine teslim ediliyordu.

Fakat bu kan değişimi işe yarıyor, Trabzonspor önce Göztepe'yi kendi sahasında yeniyor, sonra ise Beşiktaş'ı deplasmanda Necmi'nin gölüyle 1-0 mağlup ederek ilk yarıyı moralli kapatıyordu. Beşiktaş ilk yarıyı bu yenilgiyle 15. sırada bitirirken, Trabzonspor'un "Üzgünüz şampiyonluğa oynuyoruz, yenmekten başka çaremiz yoktu." söylemiyle alay ediliyor, bir köşe yazısında "Karadenizlinin biri..." fıkrasıyla o bilindik muamele sergileniyordu.

**Ahmet Suat Özyazıcı,
"Mücadelemize
amatör bir ruhla
devam ediyoruz."**

Trabzonspor her ne kadar başarılı bir ilk yarı geçirmiş olsa da "otorite" diye tabir edilenler ikinci yarıda bu küçük kent takımının "dev" Fenerbahçe'yi lig sonuna kadar takip etmesinin mümkün olmadığı görüşünde birleşmişti. Oysa Trabzonspor, herkes için güzel sürprizler hazırlamaktaydı. Ahmet Suat Özyazıcı'nın inancı tamdı. "Trabzon bu sezon şampiyonluğa en yakın kulüptür." diyordu.

Tarihler 7 Mart 1976'yı gösterirken, Eskişehirli Coşkun'un 85'te kullandığı frikik vuruşunda rüzgârla falso alan topu, Şenol Güneş takip edemeyince Trabzonspor bu kritik maçı 1-0 kaybediyordu. Golden sonra ortalık karışıyor, Kadir Özcan ağlayarak sahayı terk ediyor, Cemil ise rakip oyuncuyla tekmeleşerek kırmızı kart görüyordu. Bu, Trabzonspor'un bu sezon aldığı son mağlubiyet olacaktı.

4 Nisan günü, ligin 23. haftasında sezonun en kritik maçında Trabzonspor Avni Aker'de Fenerbahçe'yi ağırırıyordu. Maç öncesinde artık bir klasik hâline gelecek olan "davul zurnayla rakibi uyutmama" eylemi gerçekleştiriliyor, maçta ise Hüseyin Tok'un golüyle Trabzonspor iki puana uzanıyordu. Böylece ligin 7. haftasında liderliği Fenerbahçe'ye kaptıran Trabzonspor, ligin bitimine 7 hafta kala yeniden liderlik koltuğuna yerleşiyordu.

Ahmet Suat Özyazıcı, "Mücadelemize amatör bir ruhla devam ediyoruz." derken Şamil Ekinci ise "Bu sezon, Anadolu futbolunun temsilciliğini yapıyoruz. Şampiyonluğa varırsak, Anadolu'nun da İstanbul kadar usta olduğunu göstermiş olacağız." ifadelerini kullanıyordu.

SULTANLIK YIKILIYOR

Ve tarih 23 Mayıs 1976...
Yer İzmir... Rakip Göztepe...
Sonsuz gibi gelen dakikalar...
İlerlemeyen saniyeler...
Huzursuzca kıpırdayan binler...
Tık tak, tık tak...
Geliyor...
Hayal gerçek oluyor...

0-0 biten maçta Trabzonspor şampiyonluk turu atıyor.

Bordo Mavi formalı bu kara yağız delikanlılar, hiç kimsenin ummadığını yaparak üç büyüklerin hegemonyasına son veriyor.

Trabzon'un yokuş sokaklarında top peşinde koşan çocuklar kilometrelerce ötede, alışık olmadıkları düzlüklerde, yaylalarına hiç de benzemeyen çimlerde şampiyonluğu değil, bir kentin var olma mücadelesini kazanıyordu. Artık Trabzon'un bir sesi vardı. Türkiye'nin her köşesinden duyulan bu çığlık, paranın değil alın terinin eseriydi.

Karadeniz uşakları şampiyonluk kupalarına ancak bir hafta sonra Beşiktaş'la oynanan ve 1-1 tamamlanan maçın ardından Trabzon Şehir Stadı'nda sahip olacak, Bordo Mavi ellerde göğe yükselen soğuk metal değil, bir kentin umutları olacaktı. Bu şenlik zor şartları, fakirliği, işsizliği unutturacak, Trabzonluların adaletsizliğin kalesine gönderdikleri ilk gol sayılacaktı.

NE İLKİTİ NE DE SON OLACAKI

Fatih dünya tarihini nasıl değiştirdiyse, Trabzonspor da Türkiye'de futbolun kaderini işte öyle değiştirdi. Üç başlı hanedanlık yıkılmış, futbol tarihinde yepyeni bir çağ açılmıştı.

Trabzonspor'un şampiyonluk kupası ne ilk ne de son olacaktı. Nitekim Fırtına, ligdeki ilk şampiyonluğunu Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı kupalarıyla da süslemişti.

Tüm bunlar aynı zamanda Trabzonspor'un sınırları aşip Avrupa arenasına da çıkacağı anlamına gelmekteydi. Bordo Mavililer yeni sezona, yepyeni ilkleri gerçekleştirmek hedefiyle başlayacak ve bunda da başarılı olacaktı...

Ve nihayet 15 Eylül 1976 günü, Trabzonspor Avrupa'daki ilk maçında İzlanda temsilcisi Akranes'in karşısına çıktı. Akranesvöllur Stadı'nda oynanan maçta Bordo Mavililer, Necmi ve Ali Kemal'in (2) golleriyle maçı 3-1 kazanmayı başardı. Bu arada Necmi Perekli de Trabzonspor'un Avrupa tarihinde ilk golünü atan oyuncu unvanını alıyordu. Rövanş maçında Bordo Mavililer biraz zorlansa da Hüseyin Tok (2) ve Engin Çınar'ın ayağından gelen gollerle maçı 3-2 kazanmayı başarıyor ve tarihinde ilk kez çıktığı Avrupa sahnesinde tur atlıyordu. Bir sonraki turdaki rakip ise 200 milyonluk İngiliz devi Liverpool'du. Bu maçın ilk önce İstanbul'da oynanması düşünülse de sonrasında bu tarihî dakikalardan Trabzonlu seyircilerin mahrum kalmaması gerektiği kararlaştırılarak Trabzon Şehir Stadı'nda oynanmasına karar veriliyordu. Tek başına sayfalarca yer tutabilecek kadar özel olan o maçta Trabzonspor'un tek golü 63. dakikada ceza sahasında Necmi Perekli'nin düşürülmesinin üzerine kazandığı penaltıyla, kaptan Cemil Usta'nın ayağından geliyor ve mücadele 1-0 Trabzonspor'un lehine tamamlanıyordu. Trabzonlunun çığılığı bu kez Avrupa'ya kadar uzanmıştı. Rövanşta 3-0'lık skorla

Avrupa kupalarına veda edilse de küçücük bir şehirden çıkan bir avuç hırslı gencin, yetersiz imkânlarla rağmen neler başarabileceğini herkes görmüş ve daha on yıllarca unutulmayacak bir başarı hikâyesi işte böyle yazılmıştı.

TRABZON'A GİDEMEYEN ŞAMPİYONLUK KUPASI

Avrupa'dan elenerek yeniden lige dönen Bordo Mavili kahramanlar, Ahmet Suat Özyacı'nın deyimiyle "Hedefe dev adımlarla değil, emin adımlarla ilerlemekteydi." Ligde ilk 9 haftayı namağlup geçiren Fırtına, ligdeki ilk yenilgisini Eskişehirspor'dan alacaktı; bu maçta çift kırmızı kart gören Bordo Mavililer bir sonraki haftayı da Giresunspor karşısında 0 puan ve bir kırmızı kartla kapatıyordu. Ancak bu kötü gidişat, tribünlerdeki 10 bin ve dışarıda kalan yüzlerce taraftarın desteğini arkasına alan Bordo Mavililerin Fenerbahçe karşısındaki 3-0'lık zaferiyle son bulacaktı. Teknik direktör Ahmet Suat Özyazıcı maçı şöyle özetliyordu: "Skor 3-0 ise bunda Fenerbahçe'nin şanslı oluşunun rolü var!"

Ligin ilk yarısını 21 puanla birinci sırada tamamlayan Trabzonspor, ikinci yarıya da galibiyetle başlıyor ve haftalar boyunca liderlik koltuğunu bırakmayarak ligin bitimine iki hafta kala ikinci şampiyonluğunu ilan ediyordu. Tarih 22 Mayıs 1977'ydi.

Son hafta kendi sahasında Zonguldakspor'u ağırlayan Trabzonspor, federasyon başkanı uçağını kaçırdığı için Trabzon'a gelemeyen şampiyonluk kupası yerine şehirden alelacele bulunan bir kupayla şampiyonluğunu kendi seyircisi önünde kutluyordu. Bu, Trabzon'a gidemeyen ilk kupaydı. İkincisi için 2011 yılına kadar beklememiz gerekecekti.

“Şamil Ekinci: “Bu sezon, Anadolu futbolunun temsilciliğini yapıyoruz. Şampiyonluğa varırsak, Anadolu’nun da İstanbul kadar usta olduğunu göstermiş olacağız.” ifadelerini kullanıyordu.

KUPAYA DOYMAYAN ŞAMPİYON

Trabzonspor iki şampiyonluğun keyfini sürmenin yanı sıra bir yandan da üç yıldır hasretini çektiği Türkiye Kupası'nın peşindeydi. Karadeniz Fırtınası, ilk maçta 1-0 mağlup ettiği rakibi Beşiktaş'la rövanş maçında 0-0 berabere kalınca yeni yeni renklenmeye başlayan müzesinin eksik bir parçasını daha böylece tamamlamış oluyordu. Maç sonunda formalarını taraftarlara kaptıran futbolcular çıplak bedenleriyle üşüyerek kupayı bekliyor ancak kupayı teslim etmesi gereken federasyon başkanı bir türlü ortalıkta görünmüyordu. Bunun üzerine yöneticilerin ceketleriyle ısınmaya çalışan futbolculardan Hüseyin dayanamayıp kupayı yerinden alıyor ve kaptan Cemil'e takdim ediyordu. Eh, federasyon ve kupa teslimleri konusunda Trabzonspor'un pek de şanslı olmadığı herkesçe malum. Velhasıl ne federasyonlar ne de medya birkaç hafta sonra yine Beşiktaş karşısında müzeye bir Cumhurbaşkanlığı Kupası'nın daha eklenmesinin önüne geçebiliyordu.

STADYUM HAYALLERİ 40 SENELİK

Üç kupalı şampiyon, yaz dönemine girerken Başkan Şamil Ekinci artık bu stadın Trabzonspor'a yetmediğini, 40-50 bin kişilik bir stada ihtiyaçları olduğunu ve bu planların da hazır olduğunu belirtse de geçen yıllar içerisinde stadyum kulübün büyümesine bir türlü ayak uyduramayacak ve 77'den bu yana var olan büyük stadyum hayalleri, ne yazık ki 2000'li yıllara kadar gerçeğe dönüşemeyecekti...

UFAK BİR ARA...

1977-78 sezonuna kötü başlayan Trabzonspor ilerleyen haftalarda toparlanıp ikinci yarıya da lider olarak başlasa da sezon sonuna kadar ensesinde geldiği Fenerbahçe'yle arasındaki puan farkını bir türlü kapatamıyor ve rakibinin bir puan gerisinde ligi ikincilikle tamamlıyordu. Fakat Trabzon bu mağlubiyeti kabul eder mi? Etmez. Etmiyor da... İstanbul'da oynanan sezonun son maçında Fenerbahçe ile karşılaşan Trabzonspor 1-0 galip gelerek, gazete manşetlerinde de söylendiği gibi "Fenerbahçe'ye şampiyonluğu zehir ediyordu." Trabzon bu sezonda da Hüseyin Avni Aker Stadyumu'nda tek bir mağlubiyet dahi görmemişti.

İSİMLER DEĞİŞİR, SONUÇ DEĞİŞMEZ

Yeni sezona girilirken Trabzonspor'da büyük değişiklikler vardı. Teknik Direktör Ahmet Suat Özyazıcı, kendi isteğiyle görevden ayrılarak nalburiye dükkânının başına geçmiş, Hocalığı yardımcısı Özkan Sümer'e teslim etmişti. Ali Kemal, Kadir, Cemil ve Bekir gibi şampiyonlukların en büyük

mimarlarından olan futbolcularla yollar ayrılmıştı. Ancak o dönemlerde fabrika gibi çalışan altyapıdan -ya da Trabzon sokakları mı demeli- yetişen gençler ağabeylerinin yerini doldurmakta güçlük çekmemiş ve Fırtına yeni yılda da esmeye devam etmişti.

Sezonun 25. haftasına kadar, yani yedi ay sekiz gün, bir diğer deyişle tam 2250 dakika mağlubiyet yüzü görmeyen Trabzonspor, ligin ikinci yarısında tam 10 maçını deplasmanda oynasa da sezonu 13 galibiyet, 16 beraberlik ve 1 mağlubiyet gibi ilginç bir istatistikle tamamlıyordu. Turgay, Necati, Mehmet Ekşi ve Ahmet Ceylan'dan kurulu duvar gibi defansıyla 30 maçta sadece 7 gol yiyen Fırtına, gollerin sadece bir tanesini kendi sahasında görüyordu. Trabzonspor kalesinde devleşen Şenol Güneş, tam 1161 dakika boyunca gol yemeyerek sadece Türkiye'nin değil, aynı zamanda dünyanın da en uzun süre gol yemeyen kalecileri arasına adını yazdırıyordu.

Tek mağlubiyetini 26. haftada Galatasaray karşısında alan ve şampiyonluk yarışında Galatasaray ve Fenerbahçe'nin nefesini ensesinde hisseden Bordo Mavililer, ligin sondan bir önceki maçında Zonguldakspor deplasmanına 13 bin seyirci desteğiyle başlıyordu. İlk yarının 31. dakikasında penaltıdan yediği gole rağmen, bacakları titreten ikinci yarıda Mehmet Ekşi ve Cengiz'in gollarıyla maçı 2-1 kazanıyor ve son haftaya iki puan önde giriyordu. Son hafta Orduspor deplasmanına giden Bordo Mavililer, "Hayatımın en uzun 90 dakikasını yaşadım." diyen Özkan Sümer'in de ifade ettiği gibi, asırlar gibi gelen bir 90 dakikayı 0-0 tamamlıyor ve üçüncü şampiyonluğunu ilan ediyordu. Sadece Trabzon'da değil, İstanbul'da da sokaklar Trabzonsporluların horon ve kemençe sesleriyle inliyor, kıpır kıpır figürler caddeleri şenlik alanına çeviriyordu.

İki puanlı sistemde beraberliklerin ne denli kıymetli olduğunu ispatlarcasına sezonu 42 puan ve şampiyonlukla kapatan Trabzonspor, sezona as futbolcularından ve şampiyonlukların en önemli mimarı Ahmet Suat Özyazıcı'dan yoksun başlamış olsa da başarının kişilere tâbi olmadığını da kanıtlıyordu aslında bir nevi. Şampiyonluk ve Trabzonspor sözcüklerinin bir arada anılması artık vaka-i adiyeden sayılır oluyor, gazetelerdeki "sürpriz" nidaları son buluyor, "3 büyükler" tabiri değişmese de hegemonyanın itibarı çoktan yerle bir ediliyordu.

Daracık sokakların, tek katlı hanelerin, bitmeyen merdivenlerin, Faroz'un, Yoroz'un bağrından çıkan ve annesi babası, kapı komşusu için, köşedeki bakkalı, sokağındaki berberi, tribündeki kardeşi için ter döken Trabzonsporlular yıkıyor, geçiyor, kazanıyor, kazanıyor ve yine kazanıyordu. Trabzonlu için kazanmak demek, var olmak demektir.

“Hayatımın en uzun 90 dakikasını yaşadım.” diyen Özkan Sümer’in de ifade ettiği gibi, asırlar gibi gelen bir 90 dakikayı 0-0 tamamlıyor ve üçüncü şampiyonluğunu ilan ediyordu.

Bir yandan sakatlıklar, bir yandan askere giden as futbolcularla uğraşan Trabzonspor'un esas derdi antrenman yapacak yer bulamamaktı. Avni Aker'in çimi bozulacak diye orada çalışamıyor, KTÜ'nün sahasında ise her zaman idman yapma imkânı bulunamıyordu.

HESAPLARI YİNE TUTMADI

Trabzonspor bir sonraki sezona yine kayıplarla başlıyor, as futbolcular gönderiliyor, Özkan Sümer ise istifasını veriyordu. Taşın altına elini sokansa "Trabzonspor'un antrenörsüz kalmasına gönlüm razı olmuyor." diyen Ahmet Suat Özyazıcı oluyordu.

Birinci ligde geçirdiği 5 sezonda 3 şampiyonluk elde eden Trabzonspor, 1979-1980 sezonuna yine aynı dedikodularla giriyordu anlayacağınız: "Aslar satıldı, Trabzon dağıldı!"

Fakat daha sezon başlamadan Ali Kemal'in bir önceki yıl gerçekleşen transferi nedeniyle planlanan dostluk maçında Fenerbahçe'yi dize getiren (1-0) Trabzonspor, futbol "otoritelerini" yine ve yeniden yanıltıyordu. Hâl böyleyken Bordo Mavililerin bir Bursaspor beraberliğiyle lige başlaması çok sevimli olmasa da, üçüncü haftada Galatasaray'ı Serdar Bali'nin iki golüyle mağlup eden Trabzonspor, şampiyonluğu kimselere kaptırmaya niyeti olmadığını mesajını veriyordu. Haftalar geçiyor, Trabzonspor zirveye yerleşiyor ve Bordo Mavililer, ilk yarıyı tam 10 beraberlik ve 5 galibiyetle kayıpsız ve lider kapatmayı başarıyordu.

Sezonun ikinci yarısında yine Bursaspor engeline takılan Fırtına, ligdeki ilk puansız haftasını geçiriyor, iki maç sonra ise bu kez Galatasaray'a tek golle mağlup oluyordu. Ligin bitimine 6 hafta kala maç ekiği nedeniyle liderliği Bursaspor'a kaptırsa da, bu koltuk devri çok uzun sürmüyor ve bir sonraki hafta yeniden zirveye yerleşiyordu. Nitekim sezonun bitmesinden bir hafta önce şampiyonluğunu garantileyen Trabzonspor, yıl sonunda 39 puanla şampiyonluğa uzanıyordu. Sadece 11 gol yiyen Fırtına, böylece Birinci Lig'e

çıktığından beri altı sezon üst üste ligin en az gol yiyen takımı oluyordu. Ve hiç de sürpriz olmayan bir biçimde, kendi evinde yine yenilgiyi yoktu.

Bu, Trabzonspor'un Türkiye'nin en az golle (25) şampiyon olan takımı unvanını aldığı sezon oluyordu ayrıca. Trabzonspor 6 sezonda müzesine tam 4 lig, 5 Cumhurbaşkanlığı, 2 Türkiye, 2 Başbakanlık ve 1 de Kıbrıs Barış Kupası sığdırmayı başarıyordu.

80-81'DE ÜÇTE ÜÇ

Trabzonspor üst üste elde edilen iki şampiyonluktan sonra yine Özkan Sümer'in önderliğinde lige başlıyordu. Yeni başkan Ahmet Cemal Ataman'dı. 'Sakatlar ordusu' denilen Trabzonspor lige dalgalı bir başlangıç yapmış, liderlik koltuğu içinse 9. haftaya kadar beklemek zorunda kalmıştı. O hafta Galatasaray'ı 3-0 mağlup ederek zirveye otururken, Sarı Kırmızılıların teknik direktörü Brian Birch, "Bu Trabzonspor şampiyon olur." diyerek isabetli bir lig falı bakmış oluyordu.

İlk yarıyı lider kapatan Trabzonspor ikinci yarıya Bursaspor galibiyetiyle başladiysa da haftalar geçtikçe puan kayıpları yaşıyor, 8 haftada sadece 1 galibiyet elde ediliyordu. Rakiplerle aradaki fark sayesinde bir nevi sermayeden yiyen Bordo Mavililerin gidişatı tartışmalara yol açıyordu. Bir yandan sakatlıklar, bir yandan askere giden as futbolcularla uğraşan Trabzonspor'un esas derdi antrenman yapacak yer bulamamaktı. Avni Aker'in çimi bozulacak diye orada çalışamıyor, KTÜ'nün sahasında ise her zaman idman yapma imkânı bulunamıyordu. Hem milli takımı hem Trabzonspor'u aynı anda çalıştıran Özkan Sümer, Trabzon yokuşlarında idman yapacak düz yer arıyor, futbolcularını arsalarla ve yollarda antrenman yapmaktan

kurtarmaya çalışıyordu. Hâl böyleyken, doğduğu yöreye özgü inatçılığından ve yenilgiyi kabul etmeyen mizacından ödün vermeyen Trabzonspor, yine kendi sahasında namağlup bir şekilde 28. haftada şampiyonluğunu ilan ediyordu. Mevsim bahar, aylardan Mayıs'tı.

“STADI OTOPARK YAPALIM”

1981-1982 sezonuna gelindiğinde, Birinci Lig'e çıktığından beri ligi domine eden bu kulüp, ne yazık ki hâlâ idman yapacak tesise sahip değildi. Sokak aralarında çalışmak zorunda kalan Trabzonspor'a bu konudaki en ilginç tekliflerden biri ise bazı belediye yetkililerinden geliyordu: “Bırakın top işini, şehir stadını bize verin de otopark yapalım!” Tam 5 şampiyonluğa şahitlik etmiş, konuklarının korkulu rüyası olan Avni Aker'e biçilen değer ancak 'otopark' kadar olabiliyordu.

Tüm imkânsızlıklara rağmen şampiyonluk yarışı yine son haftaya kadar sürmüştü ancak o sezon maratonu Beşiktaş kazanmıştı.

Bir sonraki sezon başında Özkan Sümer Galatasaray'a giderken, Ahmet Suat Özyazıcı ise ait olduğu takıma dönüyordu. Sezon başında Trabzon Şehir Stadı'nın onarımına başlandığı için Trabzonspor ilk yarıdaki maçlarının tümünü deplasmanda oynamak zorunda kalıyor ve 6 ayda yaklaşık 25 bin kilometre mesafe katediyordu. Karda kışta yollarda mahsur kalan, otelden otele koşup perişan olan Bordo Mavililer yine de şampiyonluk mücadelesinden kopmamak için çaba gösteriyor, son haftalara kadar da iddiasını sürdürüyordu. Ancak bu kez de gülen taraf Fenerbahçe olacaktı.

TESİS ÇALIŞMALARI BAŞLADI

83 yılının Mayıs ayında Trabzonspor Başkanı Mehmet Ali Yılmaz, bugün adını verdiği tesislerin ilk çalışmalarını başlatıyordu. Destek için eşya piyangoları düzenleniyor, taraftarın kampanyaya olan büyük desteğiyle birlikte 84 Şubat'ında şampiyona yakışacak tesislerin açılışı nihayet yapılıyordu.

Aynı sezonun başında Trabzonspor kadrosuna Samsunspor'dan Hasan Şengün'ü (Biz onu Dobi Hasan olarak biliyoruz.), Rize'den Hasan Vezir'i ve Fenerbahçe'den de Osman Denizci'yi transfer ederek gücüne güç katıyor ancak henüz ikinci haftada Boluspor'a yenilip, üstüne de kendi evinde Ankaragücü'yle berabere kalınca ortalık karışıyordu.

Hevesle bugünleri bekleyen İstanbul basını fırsattan istifade atağa geçiyor, camiada ise suçlu isim Ahmet Suat Özyazıcı olarak gösteriliyordu. “Yabancı hoca!” naraları altında Beşiktaş maçına çıkan Trabzonspor, 3-1'lik galibiyetle yükselen sesleri biraz olsun kısıyor ve baskıyı azaltıyordu. Şampiyonluğun peşini bırakmaya niyeti olmayan Trabzonspor, ilk yarıyı da lider Galatasaray'ın ensesinde ikinci sırada tamamlıyordu.

İkinci yarıda da maç kaybetmeme alışkanlığını sürdüren Trabzonspor, mart ayında lider Fenerbahçe'nin puan kaybettiği haftada Adanaspor'u 4-0 mağlup ederek liderliğe yükseliyordu. Ligin kaderini değiştirecek olan maç ise İstanbul'da Fenerbahçe'yle oynanacaktı.

DOBİ VURDU

Şampiyonluk düğümünü çözeceğine inanılan maçtan bir gece önce iki takım taraftarları stadın kapısında sabahlıyor, karşılaşmadan saatler önce tribünler doluyor, yarısı Bordo Mavi'ye bürünen deplasman stadında Trabzonspor yabancılık çekmiyordu. Kritik maç pozisyon anlamında kısır başlıyor, iki takımın kontrollü oyunu sonucunda bir türlü tribünlerin beklediği gol gelmiyordu. Taraftarlar “Beraberlik de iyidir.” diye düşünürken dakika 89'da beklenmeyen oluyordu.

Kendi sahasından faul atışı kazanan Trabzonspor'da topun başına Turgay geçiyor, topu ceza sahasına ortalıyor.

Dobi Hasan yükseliyor. Topa şöyle bir dokunuyor. Ve “kaçtı” derken...

Kaleci Yaşar'ın şaşkın bakışları arasında ağlara yuvarlanan topla Trabzonspor birçokları için şampiyonluğu garantiliyordu.

Çalan düdükle birlikte hem İstanbul'da hem de Trabzon'da yaklaşan şampiyonluk kutlamalarının ilk provaları başlıyordu.

Trabzonspor 29. haftada bu kez Galatasaray karşısına çıkıyor, maç öncesinde Trabzon sokaklarında sarı kırmızı tabutlar dolaşıyordu. Maçın henüz ilk yarısında 25. dakikada herkesin faul diye durduğu pozisyonda bir tek Kemal harekete geçiyor ve rakip kaleye tıngır mıngır ilerleyerek giren topla Trabzonspor ligin bitimine beş hafta kala Galatasaray'a beş, Fenerbahçe'ye dört puan fark atarak bir nevi şampiyonluğunu ilan ediyordu.

Resmî ilan ise ligin bitimine bir hafta kala Sakaryaspor karşısında alınan 0-0'lık beraberlikle 4 bin Trabzonsporlu taraftarın önünde Adapazarı'nda gerçekleşiyordu.

Mevsim yine bahar, aylardan yine mayıstı.

FETRET DEVRİ BAŞLIYOR

Birinci ligdeki 9 sezonunda fırtına gibi esip 6 şampiyonluk kazanan Trabzonspor, değişen düzene ayak uydurmaya çalışırken ve amatör ruhlu futbol takımından profesyonel futbol kulübü mizacına bürünmeye uğraşırken, o dönem farkında olmadığı ancak uzun yıllar etkisinden çıkamayacağı bir Fetret Devri'ne giriyordu. İstanbul kulüpleriyle yarışmak adına yapılan astronomik transferler, gelen giden yabancılar derken Trabzonspor deniyor, çabılıyor, yaklaşıyor, bir daha deniyor ama bir türlü başaramıyordu. En çok 96 Mayıs'ındaki o malum kâbus akşamına kadar nefesi yetiyor, o gecenin gölgesi ise uzun yıllar boyunca ne kulübün ne de taraftarların üzerinden çekiliyordu.

“Öze dönüş” ve “yerlinin yerlisi” politikalarıyla yabancı oyuncu-hoca aksiyonları çatışıyor, enerji tükeniyor, taraftarlar huzursuzlanıyor ve en nihayetinde Fırtına çığlığını her yıl bir daha, bir daha yutmak zorunda kalıyordu.

Tam 26 yıl süren bu kâbusa son vermek ise 2010-2011 sezonunda Sadri Şener başkanlığında ve Şenol Güneş yönetimdeki Trabzonspor kadrosuna nasip oluyordu.

KUPASIZ ŞAMPİYON

Lige çok hızlı giren ve henüz ikinci hafta karşılaştığı Fenerbahçe'yi 3-2'lik skorla bertaraf edip gözünün şampiyonlukta olduğunu cümle âleme ilan eden Trabzonspor, üst üste alınan galibiyetler, tadı yerine gelen tribünler ve yeniden 70'lerdeki birliğine ve enerjisine bürünen camiasıyla hedefe emin adımlarla ilerliyordu. 61. dakikaların tadı artık bir başka oluyor, galibiyetlerin sevinci o vuslata bir adım daha yaklaşmanın tatlı telaşıyla bütünleşiyordu. İçeride dışarıda binlerce taraftarının desteğiyle senelerdir kimsenin duymadığı çığlık artık sıkıştığı yerden çıkıyor, Fırtına bu kez durmamaya yemin etmiş görünüyordu. İlk yarıda şampiyonluktaki en büyük rakipler Beşiktaş ve Galatasaray da Trabzonspor'a boyun eğiyor, Bordo Mavililer dönemi tek bir mağlubiyetle Bursaspor'un 5, Fenerbahçe'nin ise 9 puan önünde lider tamamlıyordu.

İkinci yarıya Ankaragücü maçındaki iki puan kaybıyla başlayan Trabzonspor bir sonraki haftada da Fenerbahçe'ye 2-0 mağlup oluyordu. İlerleyen haftalarda Sivasspor ve Manisaspor maçlarını son dakikalarda Burak Yılmaz ve Alanzinho'nun ayağından gelen gollerle aşan Trabzonspor, 23. haftaya kadar liderliğini koruyordu. Fakat o hafta Kayserispor'la oynanan ve 86. dakikada Glowacki'nin golüyle eşitliği yakaladığı 3-3'lük maç sonrası liderlik koltuğunu Fenerbahçe'ye kaptırıyordu. Bir gazete o maç için "Kalk Koltuğumdan!" başlığı atabilecek kadar cüretkâr da olabiliyordu.

Ligin 26. haftasında Gençlerbirliği'yle karşı karşıya gelen Trabzonspor, bir önceki hafta Kasımpaşaspor maçında sakatlanan Onur'un yerine kalede Tolga Zengin'le maça başlıyordu. Henüz 12. dakikada Tolga'nın yediği hatalı golle 1-0 geriye düşen Fırtına, 56'da Giray Kaçar'la durumu eşitliyor, o sezon adı son dakika golcüsüne çıkan Alanzinho'nun 90'da ceza sahasının dışından kaydettiği harika golle "rakibin" planlarını altüst ediyordu. Trabzonspor bu maçı da 3 puanla kapatıyordu. Sahayı gözyaşlarıyla terk eden Tolga Zengin, devam eden haftalarda kupasız şampiyonluğun en büyük mimarlarından biri hâline gelecekti.

“Çalan düdükle
birlikte yorulan
Mustafa abinin
kalbi gibi nicemiz
futbol adına son
nefesini o maçla
beraber vermişti.
Sonrası? Sonrasını
biliyorsunuz işte...”

İlginçti ki Trabzonspor ikinci yarıda ne kadar zorlanıyorsa, Fenerbahçe o kadar rahat kazanıyordu.

Birinci, ikinci, üçüncü derken, nihayet 30. haftaya kadar Fenerbahçe–Trabzonspor kovalamacası eşit puanla devam etti. O hafta rakip Eskişehirspor'du, tarih 22 Nisan 2011'di. Benim de tribünlerde olduğum o maçı tekrar anlatmaya ne yüreğim ne de sözcüklerim yeter.

Çalan düdükle birlikte yorulan Mustafa abinin kalbi gibi nicemiz futbol adına son nefesini o maçla beraber vermişti. Sonrası? Sonrasını biliyorsunuz işte...

“Paraya karşı emeğin savaşını” vermiş ve biz kazanmıştık. Onlar kabul etmese de şampiyonduk.

O BİZİM KAVUŞMALARIMIZ

11 yıl geçti üzerinden. Futbol sahnesindeki yalnızlığımızı pekiştirdiğimiz, nice bedeller ödediğimiz bir desteden fazla yılı geride bıraktık. Sıkıntılardan, öfkelerden, kavgalardan, gözyaşından geçtik. 2020'de nefes alıyoruz derken, hanemize avuçlarımızdan kayıp giden bir şampiyonluğu daha ekledik. Hani deyim yerindeyse, bu kez de “neredeyseden” geçtik.

96'dan 2005'e... Oradan 11'e... 11'den 20'ye beklentisiz, renksiz mayıslardan geçtik.

Peki, bu kez ne kadar bekleyecektik?

Daha ne kadar aramızda debelenip, kaç mayısı tüketecektik?

Oysa ne 96'nın Trabzonspor'u vardı bu kez karşıımızda ne de 2011'in. Ne travmalara yenilecektik bu kez ne korkularımıza. Ne dışarıdakilerin engeline izin verecektik ne içimizdekilerin. Bu sefer başka... Bu kez tahammülümüz yoktu dizlerimizin üzerinde yaşamaya. Silkindik, ayaklandık, şahlandık...

Mayıslara sıkışmış hüznüleri, Mayısarlardan taşan sevinçleri derdest ettik, nisana kattık. Bu satırlar yazılırken, zihinlerde şampiyonluğunu neredeyse yılın başında ilan etmiş, matematiksel onayını ise bahara bırakmış bir Trabzonspor'u izliyor tüm ülke.

Gizli köşelerinde pusuya yatmış maksatlı kalemlerin tüm karalama çabalarına rağmen, sadece sahadaki değil, saha dışındaki nice rakiplerini de birer birer saf dışı bırakan Trabzonspor, “haramilerin saltanatını” yeniden yıkıyor.

46 sene önce ilk kez İzmir'den duyulan çığlık, hüznüle harmanlanmış bir türkü olup sızıyor şimdi kulaklara. Ayaklar horona duruyor, omuzlar titriyor ya akıl da soruyor elbet; topraktaki sevdalıları da duyuyor mu acaba? Geçtiğimiz yolların, biriktirdiğimiz anıların, kapanmamış hesapların ve yitirdiğimiz dostların hepsi yaşıyor o satırlarda. Sevgimiz, bekleyişimiz, endişelerimiz var nakaratında. En çok da yorgunluğumuz.

Yorgun, onurlu, mağrur bir melodi döküyoruz dilimizden, döküyoruz sokaklara.

“Bir Fırtına tuttu bizi, Deryaya kardı. O bizim kavuşmalarımız ah yârim, İnan mahşere kalmadı...”

TRABZONSPOR

EFSANESİNİN

DOĞUMEVİ

Servet Özkara

Trabzonspor tarihinde önemli bir yeri vardı. Ziyabey'deydi. Bugün artık yok. Maliyeye olan borç nedeniyle yıkılıp yerine yeni binalar dikilmiş, gelir elde edilmeye çalışılmıştı. Trabzonspor tarihini araştırırken hepimizin karşısına çıkan bir fotoğraftı aslında o bina. Merdivenlerinde oturan çocukları da ezberlemiştik artık. Buranın Trabzonspor için çok büyük bir değeri vardı çünkü efsane orada doğmuştu. Peki, neydi bu binanın hikâyesi? Merdivenlerinde oturan çocuklardan biriydi Servet Özkara. Kimi zaman bahçesinde top oynadı, kimi zaman Ahmet Suat Özyazıcı ve Özkan Sümerr'le kimi zaman da Trabzonspor'un kurucu üyelerinden Sebahattin Kundupoğlu'yla ile karşılaştı. Dönemin efsane yöneticileri ve oyuncularıyla hasbihâl etme şansını buldu. Servet Özkara, Trabzonspor efsanesinin doğumevi olan o binanın hikâyesini yazdı.

Tanjant Yolu'nun altında kalan evimize 50 adım civarındaydı. Yakınlığı nedeniyle neredeyse yürümeye başladığımızdan beri içinden çıkmadığımız ya bahçesinde top oynayıp ya da duvarlarında gezindiğimiz alandı. Kurtuluş İlkokulu tadilata girince bize bir gün okul olmuştu, salonunda ders yapmıştık. Çok ama çok özeldi anlayacağınız. Önce İdmanocağı'na ardından Trabzonspor'a ev sahipliği yapmıştı.

Daha 1930'larda bile kadınlı erkekli tenis maçlarının oynandığı, edebiyat ve resim sanatımızın yeri dolmaz büyük üstadı Bedri Rahmi Eyüpoğlu'nun bahçesinde raket salladığı bir yerdı orası. Akasya ve bibil ağaçlarının arasındaki büyük demir kapıdan bahçesine girilip yedi veya sekiz basamaklı merdiven çıkılarak içeriye girildiğinde, sol taraftaki ceviz masanın hemen üzerinde rahmetli Turan Ağabey'in caz dinlediği... 'Bu ne ya?' diyenlere 'Sen ne anlarsın müzikten!' diyerek kızdığı...

Damı akıttırdı;
sıvaları, boyaları
dökülürdü; ısıtması
da çoğu kez sorun
olurdu ama orası
müstesna bir yerdı.
Çünkü Trabzonspor
efsanesi orada
doğmuş, orada dal
budak salmıştı.

Sağda, bahçeye bakan küçük bir oda daha vardı. Merhum Özkan Sümerr içeri kapanır, saatlerce bir şeyler yazar, çizerdi rengârenk kalemlerle. Meğer antrenman programları yapar, yeni idman şekilleri geliştirmiş, sonradan öğrendik. Ara verdiğinde pencere kenarından bahçede top oynayan çocukları izlerdi. Bunun farkına varınca kendimizi paralardık, "Şu çocuk iyi futbol oynuyor." desin diye.

O küçük sahada Ahmet Suat Özyazıcı yönetiminde İdmanocağı da antrenman yapardı ara sıra. Renkli ve numaralı karelere bölünmüş kale büyüklüğünde bir tahta duvara yaslanır, futbolcular o numaralı karelere isabet ettirmek için şut çekerdi.

Suat ağabey (Özyazıcı), Leyla Faruk (Poyraz), Kara Necati (Funda) gibi dönemin ünlü futbolcuları şut çekmeden önce hedef aldıkları numarayı söylerlerdi.

"Kırmızı 5 ve şut..."

Kenardan ağzımız açık izlerdik.

Hele antrenmandan sonra birinin ayağına ibrikle su dökmüş dünyalar bizim olurdu. Okulda hava atardık arkadaşlara. "Suat Abi'nin ayağına su döktük." derdik ama zor inandırırıldık.

"Hadi lan!"

Hemen her gün önce Sebahattin Kundupoğlu büyüğümüzü görürdük ilk olarak. Saat 10.00 civarında gelir, sağı solu kontrol edip işleticiye talimatlar verdikten sonra odasına geçip çalışmaya başlardı. O zamanlar kulübün işletmecisi Yakup Ağabey (Çakmak) çıkar, "Çocuklar Sebahattin Bey çalışacak sakın top filan oynamayın, gürültü yapmayın." diye uyarırdı. Bazen dinlemez başlardık maça ve Yakup Ağabey fırladığı gibi bahçeye plastik topumuzu kapar, içeri girerdi. Az sonra da "Ben demedim mi size?" diyerek fırlatırdı kapıdan. Tabii bıçakla ortadan karpuz gibi kesilmiş şekilde.

Televizyonun, cep telefonunun olmadığı, 2. Lig maçlarını radyonun dahi vermediği dönemlerde insanlar Trabzonspor'un deplasmanda oynadığı maçlarının sonucunu öğrenmek için kulübe doluşurdu. Sebahattin Ağabey manuel telefonla maçların oynandığı şehirlerdeki beden terbiyesine bağlanır ya da bir başka kaynaktan maç sonuçlarını ve dakikasını alıp yönetim kurulu odasının penceresinden dışarıda bekleyen kalabalığa seslenirdi.

"İlk yarıyı Necmi'nin attığı golle 1-0 galip kapattık!" ya da "Devre 0-0 bitti ama iyi oynuyoruz, ikinci yarıda muhakkak gol atıp maçı kazanırız." derdi. Bazen de bir Balıkesirspor maçında olduğu gibi şu sözleri duyardık ondan: "Maalesef arkadaşlar 1-0 mağlup olduk, maç da bitti."

O dönemler kulübe çıkanların hemen tamamının cebinde maç fiktürü ve puan cetvelinin yazılı olduğu küçük bir not defteri bulunurdu. Eğer o yenilgi ile liderle Trabzonspor'un arasındaki puan farkı kapanmayacak derecede açılmışsa, "Umutlar başka bahara kaldı." misali büyük bir üzüntüyle yırtılıp çöpe atılırdı ya da tam tersi. Galibiyetle zirve ile fark kapanmışsa büyük bir iştahla hesaplar yeniden yapılırdı. "Biz şunu yenersek, o buna yenilirse, en çok iki hafta sonra lideriz." türünden yorumlarla insanlar umutlanırdı.

Önündeki 5 ya da 6'şar kişilik takımların maç yapıldığı saha binlerce anıya tanıklık eden bir ansiklopedi gibiydi. Erken saatlerde çocukların, sonrasında büyüklerin iddialı maçlar yaptığı o toprak sahada sezon bitince başka takımlarda top koşturan Trabzonlu ünlü futbolcular da gelip oynardı. Hele merhum Özkan Sümer'in oynadığı maçlarda iğne atsan yere düşmezdi. Takımı mağlup durumdaysa hakemin her kararına itiraz ederdi. Hakem dayanmazdı ona, çoğu "Benden bu kadar!" der bırakırdı maç yönetmeyi. Bir defasında birini Hacıkasım Fırını'na kadar kovalamıştı. Özellikle Raci (Özkara) ve Sadi'yi (Tekelioğlu) mutlaka takımına alırdı. Çünkü kim gelirse gelsin, onları kulübün bahçesinde yenmek mümkün olmazdı. Dönemin ne millîlerini ne

yıldızlarını fark yaparak uğurlardı. Az buçuk da olsa topun peşinden koşup, Altın Kolye Turnuvalarının yapıldığı, iddialı mahalle maçlarının oynandığı o sahaya ayak basmamış tek bir kişi bulunmazdı Trabzon'da.

Türkiye'de henüz TV yayınlarının olmadığı 1970'te kim bulmuşsa bir televizyon getirmişti kulübe. Rusların yayınına çektiği için Dünya Kupası maçlarını izlemiştik. Rusça bilen lise edebiyat öğretmeni Aliye Hanım'dan maç saatleri öğrenilip geçilirdi televizyonun karşısına. Duyan geldiği için Almanya-İngiltere yarı finalinde o kadar kalabalık olmuştu ki televizyonu girişteki merdivenin üzerine

ONCA ANI
NESİLDEN
NESİLE İNSANLARIN
BEYİNLERİNDE,
KALPLERİNDE
YAŞAMAYA DEVAM
EDİYOR.

koyulan bir masaya yerleştirdiler, top oynadığımız bahçe de tıka basa doldu. O zamanlar 'Alamancılık modası' olduğundan mıdır nedir, herkes Almanya taraftarıydı. Nitekim Almanya'nın 2-0 geriden gelip 3-2 kazandığı İngiltere maçında Panzerler golleri attıkça öyle bir tezahürat yapılıyordu ki sanki Türkiye atıyordu.

Velhasıl... Büyük anılara şahitlik eden, efsanenin doğduğu o bina; Trabzonspor'un ilk yabancı futbolcusu Rumen Koska'nın gelişini, başkanlığa seçilenlerin kapıdan içeri ilk girişini, ilk şampiyonluktan

sonra bahçede sabahlara kadar süren sevinçleri, eğlenceleri daha öncesinde İdmanocağı'nın Türkiye Kupası Çeyrek Final rövanşında İstanbul'da Yaşar'ın golüyle 1-0 mağlup edip eleyleşinin coşkusuna tanıklık etti. Biz de yaşadık daha çocuk yaşta o bahçede ve binada.

Top oynarken maçımızı durdurup "Ziya Bey Sahası" yazılı mermer bir tabelanın binanın duvarına takılışına da şahit olduk, vergi dairesine olan 3-4 milyar liralık borç yüzünden beton altında kalışına da.

Ancak Ahmet Suat Özyazıcı da hocası olan ve 30'lu yaşların başında yakalandığı ender görülen hastalık yüzünden ebediyete göçen Sebahattin Canoğlu ağabeyimizin hasta hâliyle bahçede top oynayanları izlemesi de hiç gitmedi gözümüzün önünden.

Biz de sahadaysak kendimizi paralardık, "Şu çocuk iyi futbolcu olacak!" desin diye.

Sarı kırmızı ampullerle yazan İdmanocağı tabelasını mahallenin veletleri olarak nişan tahtası yaptığımızı bildiklerinden, Trabzonspor yazısını bordo zeminli saç levhaya mavi harflerle yazmışlardı.

Damı akıttırdı; sıvaları, boyaları dökülürdü; ısıtması da çoğu kez sorun olurdu ama orası müstesna bir yerd.

Çünkü Trabzonspor efsanesi orada doğmuş, orada dal budak salmıştı. Ve ne yazık ki 3-4 bin lira borç için burası beton altında kalmıştı. Ancak gömülen sadece fiziki varlığı oldu. Onca anı nesilden nesile insanların beyinlerinde, kalplerinde yaşamaya devam ediyor.

Selam olsun o günlere!

Trabzon Denizde Şampiyonluk Kutlamaları

KUPA KOLEKSİYONCUSU AHMET SUAT ÖZYAZICI

Servet Özkara

O, Trabzonspor tarihinin en müstesna insanı. O Trabzonspor'u 1. Lig'de ilk kez şampiyon yapan, kupayı ilk kez İstanbul dışına taşıyan devrimi gerçekleştiren mimar. O, Trabzonspor teknik direktörlüğü boyunca biri İkinci Lig şampiyonluğu olmak üzere 4 Birinci Lig (Süper Lig), 3 Türkiye Kupası, 5 Cumhurbaşkanlığı Kupası, 2 Başbakanlık Kupası ve Kıbrıs Barış Kupası'nı Trabzonspor'un müzesine getirdi. O her kupaya ambargo koyan bir isimdi. Deprem Kupası ve Kara Kuvvetleri Kupası gibi özel kupaları da kazanmasını bildi. O, Trabzonspor'la amatörde ve Birinci Lig'de olmak üzere üç ayrı kulvarda şampiyonluklar yaşayan ilk ve tek Türk teknik direktör unvanına sahip. O bir kupa koleksiyoncusu. O, Türkiye futbol tarihinin seyrini değiştiren lider. O, Ahmet Suat Özyazıcı...

11 KEZ MİLLÎ OLDU

Ahmet Suat Özyazıcı... Trabzon'un Gülbaharhatun Mahallesi'nde 1936 yılında ikisi erkek, biri kız üç çocuklu bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Cumhuriyet İlkokulu'ndan sonra ticaret lisesi orta kısmından mezun oldu, lise kısmında ise birkaç ay okuyabildi. Kendi deyimiyle akşama kadar top peşinde koştuğundan okumaya fırsat bulamadı. Zaten böyle bir ilgisi de yoktu.

Futbola 1953 yılında Trabzon Yolspor'da başlayıp bir yıl sonra İdmanocağı'na transfer olan Özyazıcı, 1959'da Lübnan'da yapılan Akdeniz Oyunları'nda ilk kez amatör millî takım forması giydi. Akabinde 1960 Roma Olimpiyatları da dâhil olmak üzere Ay-Yıldızlı formayı 11 kez terletti. 1964 yılında takımın antrenörü ve kaptanı Sebahattin Canoğlu'nun vefatı üzerine İdmanocağı'nın hem takım kaptanlığına hem de antrenörlüğüne getirildi. Bu takımla iki kez Türkiye Amatör Futbol Şampiyonluğu'nu kazandı. Özyazıcı, profesyonelliğe ilk

O, Trabzonspor'la amatörde ve Birinci Lig'de olmak üzere üç ayrı kulvarda şampiyonluklar yaşayan ilk ve tek Türk teknik direktör unvanına sahip. O bir kupa koleksiyoncusu. O, Türkiye futbol tarihinin seyrini değiştiren lider. O, Ahmet Suat Özyazıcı...

adımı 1967'de kurulan Trabzonspor'da attı ve 1969 yılında futbol yaşantısını noktaladı.

EFSA NE BÖYLE BAŞLADI

İlk antrenörlük deneyimini 1970 yılında Trabzonspor Teknik Direktörü Altan Santepe'nin yardımcısı olarak yaşarken 1971 yılında Trabzonspor Genç Takımı'nı alıp Karadeniz Bölge Şampiyonluğu'na ulaştırdı. Özyazıcı, 1972-1973 sezonunun ikinci yarısında 2. Lig'deki Trabzonspor'un başına geçti ve ilk yılında 1 gol averajla şampiyonluğu kaçırdı. Ancak bir sezon sonra hayaline ulaştı ve 2. Lig Kırmızı Grup Şampiyonu olarak o zamanki adıyla Birinci Lig'e (Süper Lig) yükseldi. İlk yılında 30 puan toplayıp sezonu 9. sırada tamamladı.

Bordo-Mavililerin sadece bir yıl sonra amatör kümelerden, alt liglerden ve kendi genç takımından gelen oyuncuların ağırlıkta olduğu bir

kadroyla (Mustafa, Şenol, Şener, Kadir, Necati, Cemil, Bekir, Faruk, Ali Yavuz, Ali Kemal, Hüseyin, Mehmet Cemil, Ahmet, Turgay, Necmi, Serdar, Tuncay, Güngör, Engin, İhsan, Hüsnü) değil şampiyonluk ligde kalabilmesinin dahi mucize olduğu yorumları yapıyordu. Trabzonspor sezona Teknik Direktör Şükrü Ersoy'la başladı ancak başarısız sonuçların ardından 13. haftada görevine son verilerek takımın başına Ahmet Suat Özyazıcı'yı yardımcılığına da Özkan Sümer'i getirdi. Bu değişikliklerle Trabzonspor yeni bir hikâye yazmaya başladı. Tarihler 23 Mayıs 1976'yı gösteriyordu. Yer İzmir Alsancak Stadyumu... Sıcak bir İzmir akşamı... Göztepe'yle 0-0 berabere kalan Trabzonspor, adını altın harflerle Türk futbol tarihine yazdırıyordu. Şampiyonluğu ilk kez İstanbul dışına taşıyarak bir devrimi gerçekleştiren Trabzonspor, şampiyonluk turunu da bu stadyumda atıyordu.

İstanbul şaşkındı.
Anadolu gururluydu.
Trabzonsporlular mutluluk sarhoşuydu.
Birileri "Bir rüzgârdır, gelir geçer." dese de...

Zayıflatmak için en parlak yıldızlarını transfer etse de yanıldıklarını kısa süre sonra anlayacaklardı. Çünkü Ahmet Suat Özyazıcı yönetimindeki Trabzonspor, gelecek sezon da şampiyonluğu kimseye bırakmıyordu. Artık futbolda Trabzonspor fırtınası vardı ve bordo mavi renklerin ışıltısı tüm dünyaya yayılıyordu.

Aslında Trabzonspor için 1977-78 sezonunda şampiyonluk çok kolay gelecekti. Çünkü iki sezon ardarda şampiyon olmuş, oturmuş kadrosundan oyuncu kaybedilmediği gibi üstüne üç transfer yapılmıştı. Ancak Avrupa Şampiyon Kulüpler Kupası'nda Trabzon'da çok gol kaçırılıp Necdet'in golüyle 1-0 kazanılan Kopenhagen maçının

Danimarka'daki rövanşını 2-0 kaybedip elenmişti. Trabzonspor'un yedek kulübesinden taraflı maç yönettiği düşünülen hakeme yapılan itirazlar sırasında bir yöneticinin kendisini iterek yere düşürmesi ve bir iddiaya göre tekme de atması Trabzonspor'a pahalıya patlıyor ve bir yıl Avrupa kupalarından men cezası alıyordu.

Bu şartlarla sezona iyi başlayamayan Trabzonspor ilk 5 maçta 4 puan alınca son iki sezonun şampiyon hocası Özyazıcı büyük eleştirilere uğruyordu. Buna rağmen toparlanan Trabzonspor, ligin ilk yarısını lider olarak tamamlıyordu. Ne var ki hem asların sezon sonunda satılacağı söylentileri hem de Özyazıcı'nın görevi bırakacağını açıklaması Avrupa cezası yanında bu şampiyonluğu engelleyen sebepler arasında yerini alıyordu. Görevi Özkan Sümer devralıyordu. Bordo-Mavililer 42 puanla şampiyonluğa ulaşan Fenerbahçe'nin sadece 1 puan gerisinde 41 puanla ikinci oluyordu.

YERLİNİN DE YERLİSİYLE ŞAMPİYONLUK

Trabzonspor, 1978-79

sezonuna yaşanan iç çekişmeler sonucu bir yıl önce takımı şampiyon yapan Özkan Sümer'in yerine Özyazıcı'yı getirerek başladı. İki sezon önce toplam 4 milyona alınan Mehmet Ekşi ve Necdet Beşiktaş'a, Orhan ise Galatasaray'a 14 milyon lira karşılığı satılmışlardı.

Kadroya ise Ankara Şekerspor'dan İskender, Sebatspor'dan da İsmail katılmıştı. Bunlara ilave olarak henüz üçüncü haftada Galatasaray'la oynanan maçın 1. dakikasında libero Necati'nin ayağı kırılmıştı. Daha önce Kadir'in yerine altyapıdan

Hüsnü Özkar'a'yı monte edip başarılı olan Özyazıcı, bu kez de Necati'nin yerine İsmail ile altyapıdan Arif'i değiştirmeli oynatıp sorunu giderdi. Trabzonspor'un dar ve yetersiz kadrosunun ne yapacağı merak ediliyor, Trabzon'da bile kendisine şampiyonluk şansı tanınmıyordu. Ancak Özyazıcı yönetimindeki Bordo-Mavililer; Şenol- Turgay, Hüsnü, İsmail (Arif) ,Mustafa-Yaşar, Güngör, Serdar-Galip, Tuncay, İskender (M. Cemil)'den oluşan 10'u yerlinin de yerlisi kadroyla sezonu Galatasaray'ın bir puan önünde 41 puanla şampiyon olarak tamamlıyordu.

'İKİ HASAN, BİR BASAN'

Trabzonspor, Özyazıcı'yla son lig şampiyonluğunu 1983-84 sezonunda Fenerbahçe'ye 5 puan fark yaparak elde ederken bu Özyazıcı'nın da 4. lig şampiyonluğu olarak kayıtlara geçti.

Mehmet Ali Yılmaz başkanlığındaki Trabzonspor'un Fenerbahçe'den Ali Kemal Denizci'nin kardeşi Osman'ı transfer edeceği kesinleşmişti. Gazeteciler Özyazıcı'yı sürekli "Hocam başka kimi alacaksınız?" diye soruyordu ancak sır vermeyen Özyazıcı sonunda, "İki Hasan, bir basan alacağız, başka da bir şey söyleyemem." diyordu. Sonunda Hasanlardan birinin Rizespor'dan Hasan Vezir diğerinin de Samsunspor'dan Dobi Hasan (Şengün) olduğu anlaşıldı. 'Basan' ise yine Rizespor'dan İsmail Hakkı Yılmaz olmuştu. Ancak Tuncay Soyak'a alternatif olarak alınan İsmail Hakkı çok ciddi bir sakatlık geçirip 4 ay sahalardan uzak kalınca beklenen katkıyı yapamamış, Dobi Hasan ile Hasan Vezir, oynadıkları futbol ve attıkları gollerle yıldızlaşmıştı. Sezon sonunda Trabzonspor 50 puanla en yakın takipçisi Fenerbahçe'ye 5 puan fark atarak Özyazıcı'yla yeniden şampiyonluğa ulaştı. Trabzonspor, Özkan Sümer'le de iki olmak üzere 9 yılda 6. şampiyonluğuna imza atarak erişilmez bir rekorun da sahibi oluyordu.

KORKUNÇ KOLEKSİYONCU

Trabzonspor'un dışında Bursaspor ve Sarıyer'i de çalıştıran Özyazıcı, Sarıyer'i Balkan Şampiyonu yaptı. Ahmet Suat Özyazıcı'nın görevde bulunduğu dönem içerisinde Trabzonspor 18 kupa kazanmayı başardı.

Sıra Dışı Bir İnsan ÖZKAN SÜMER

İhsan Öksüz

Rüzgâr gibi
gelip geçti.
Hâlâ esintilerini
hissediyoruz.
Ömrümüz oldukça
da hissedeceğiz.
Bu koca yürekli
adam artık
aramızda yok.
Her insan gibi
mukadder sona
yürüdü. Arkasında
büyük izler
bırakarak...

Özkan Sümer'i çocukluktan itibaren tanıdığım ve samimi olarak görüştüğüm hâlde bilinmezliklerini ebediyete göçtükten sonra bile hâlâ saklıyor. Yani Sümer, biz yaşadıkça anlatılacak ve her anlatılan da bir öncekine katkı olacak. Çünkü öyle bir hayat yaşadı ve öyle bir insandı.

BİR MUCİZEYDİ

Velhasıl Sümer'in 'Kendini Arayan Adam' kitabını yazdıktan sonra başlık aramaya başladık. Birçok isim düşündük ve tartıştık. Ben "Kendini Yaratın Adam" demeye getirdim, itiraz etti: "Bu çok iddialı olur!" dedi. Sonunda kitabın ismini kendi koydu: "Kendini Arayan Adam" Elbette bu başlığı neden istediğini kitapta yazmadım. Çünkü kitap yazılmış, baskıya hazır ve sadece başlığı bekliyordu. Ama Sümer, net bir açıklama yapmasa da ben anlamıştım. Bir defa Özkan Sümer, gençliği ile vefatı arasında geçen uzun yıllar içinde inanılmaz bir evrim geçirmiş, âdeta küllerinden doğmuştu. Zaten çok özenerek yazdığım 'Bir Evrim Hikâyesi' adlı geniş makalede bunu etraflıca anlatmıştım. Evet, Sümer bir mucize yaratmış, sıfırdan zirveye çıkmış ve bunu tek başına gerçekleştirmişti. Özkan Sümer'in hayatı, yaptıkları, yapamadıkları, düşüncesi, felsefesi inanılmaz renkli idi.

CEZAYI KENDİ ÖDEDİ

Bir insanın kendini ne kadar yenileyebileceğini, hayatta "imkânsız" diye bir şeyin olmadığını, zekânın yanında çalışmanın ama çok çalışmanın, okumanın, öğrenme isteğinin ve öğretmenin örneğidir Özkan Sümer. İlkel düşünceye, dogmalara karşı çıkmanın daha doğrusu isyanın da adıdır Özkan Sümer. 20 yaşındaki Özkan Sümer'le 40

yaşındaki Sümer dağlar kadar farklıdır. Bir futbolcu iken kendi ve takım arkadaşları için isyanları oynayan, bir sezon boyu aldığı ücreti kulübe ceza olarak ödeyen Sümer, teknik adam ve kulüp başkanı olduktan sonra "Bu işleri ben böyle yaptım ama yanlıştı. Bu iş disiplinsiz olmuyor demek ki..." diyecek, yöntemini tamamen değiştirecek ve kendisine kesilen cezaları kulüpten değil cebinden ödeyecekti. Sümer, 40 yaş ila 60 yaş arasında da evrime, değişime son süratle devam etmiştir. 60 yaş sonrası ise tam olgunluk çağıydı. Basit bir örnek: Özkan Sümer patlıcanı hiç sevmezdi. Belki hayatında hiç yememiştir bile... Ama ilginç olanı Maçka Coşandere Vadisi'ndeki bahçesinde patlıcan yetiştirip dostlarına dağıtmıştır her dönem. Bunun inceliğini kendisine sorduğumda, "Ben sevmiyorum. Bilim adamları da benim gibi düşünüyor. Patlıcanın insan sağlığına hiçbir faydası yok! Ama ola ki ben de, bilim insanları da yanılıyor olabiliriz diye seven dostlarımı patlıcandan mahrum bırakmak istemem doğrusu." demişti. Felsefeye bakar mısınız?

ÇEKİŞME DEĞİL, DOSTLUK VARDI

Yeni nesil bilmez hatta 40'lı, 50'li yaşlardakilerin çoğu da... Trabzonspor camiasında bir Ahmet Suat Özyazıcı-Özkan Sümer suni çekişmesi yaratılmıştır. Bu nedenle Trabzon'da Özyazıcılar, Sümerciler grupları vardı. Bu kendiliğinden menkul bir kavramdı. Evet, abartısız olarak yazıyorum; bu iki teknik adamın gıyabında kavga edenler, tartışanlar, birbirleriyle küs olanları biliyorum. Ama biliyor musunuz ki ne Özyazıcı'nın ne de Sümer'in buna aldıracağı yoktu. Onlar bu sığ kavganın dışında kaldılar. Millet

kendileri adına kavga ediyor ama iki efsane olaya Fransız kalıyordu. Mesela Sümer, Özyazıcı için şunları söylemişti: "Özyazıcı'yı yüceltmek gibi bir çabam yok. Ama gerçek değerini anlatmak istiyorum. O bunları fazlasıyla hak ediyor. Elbette eksiklikleri de vardır. Fakat iyi teknik adam olacağı futbolculuğundan belli idi. Suat'la dostluğumuzu hep sürdürdük. Suatçı-Özkancı söylemleri çok kullanılmasına rağmen dostluğumuza zarar vermedi. Toplumun o etkisine kapılmadık. Aramızda 'Ben haklıyım, sen haksızsın!' çatışması yaşanmadı. Trabzonspor, Özyazıcı ile Trabzonsporlulaşmaya başladı. Özyazıcı bir şeyi daha kanıtladı: Biz bize yetebiliyormuşuz!"

Peki Özkan Sümer, Özyazıcı için böyle diyor da Özyazıcı Sümer için neler söylüyordu acaba? Özyazıcı da, Sümer'le ilgili şöyle diyordu: "Özkan Sümer cin gibidir. Çok zeki ve aynı zamanda çok da akıllıdır. Kendisiyle son derece uyumlu çalıştım. Teknik adam, antrenör ilişkisi içinde haddini hiç aşmamıştır. İkimiz de İdmanocağı ailesindeniz. Bu bizi birbirimize biraz daha yakınlaştırmıştır. Tek farkımız ben tekniğe daha çok önem vermeme rağmen, Sümer fizik kondisyona ağırlık vermiştir. Ama sonuçta iki yöntem de başarılı olmuştur. Sümer futbola benden daha çok zaman ayırmıştır. Gününün 24 saati futbolla doludur. Aktif görevde olsun ya da olmasın futbol onun hayatının en önemli unsurudur. Sümer kendini aşan bir futbol insanıdır. Sümer'in teknik adam olarak da, insan olarak da bir yanlısını görmedim. Gerek Türk gerekse Trabzon futbolunun böyle insanlara ihtiyacı var. Ama böyle insanlar ne yazık ki tarihin her döneminde fazla yetişmiyor."

O BİR OMBUDSMAN!

Şüphesiz Özkan Sümer teknik adam olarak son derece başarılıdır. Trabzonspor'a iki lig şampiyonluğu kazandırması, çok çok zor bir dönemde kulübün

başkanlığına soyunması inanılmaz bir olaydır. Çünkü tek geçim kaynağı teknik adamlığı ömür boyu bırakmayı göze alarak Trabzonspor'u bir başkan olarak uçurumun kenarından alarak bugünlerin önünü açmıştır. Özkan Sümer'in başarıları, şampiyonlukları, kupaları, çalıştırdığı takımlar, millî takım serüveni elbette önemlidir. Ama Özkan Sümer'in felsefesini anlamak daha önemlidir. İnsanın değişebilmesi, evrim geçirmesi için elbette zekâyı gereksinimi vardır. Ancak bu tek başına yeterli değildir ve olamaz da... İnsan zeki olabilir ama çalışmıyorsa "Zekâ yeterli" diyorsa sonuç hüsrandır. Böyle örnekleri her alanda çok gördük. Sümer, zekânın yanına, aklı ve çalışmayı da ekleyince inanılmaz bir sıçrama yaptı. Bir hayattan vazgeçip başka bir evreye geçti. Bu birden bire olmadı elbette... Aşama aşama, sindire sindire merdivenleri çıktı. Sonunda tam bir otorite, şimdiki deyimle ombudsman oldu.

ÖĞRENME İSTEĞİYLE DOLUYDU

Sümer, futbolculuğunda çok başarılı kabul edilmezdi ama yine de çok gayretli idi. Kötü oynayabilir ama kötü koşmazdı. Yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışırdı. Bazen çok iyi, bazen çok kötü oynardı. Ama bir şeyi hiç ihmal

etmezdi: Kitap okumayı. Daha 20'li yaşlarda dünya klasikleri arasına girmiş tüm romanları okuması, iki günlük bir deplasman maçında boşluklarda, aralarda bir kitabı okuyup tamamlaması geleceği için bir ışık olmuştu. Sümer'in okuma merakı öğrenme isteğinden geliyordu. Gençliğinde klasik edebî eserleri okuyan Sümer; son dönemlerinde sosyal, toplumsal, felsefi, tarihi, ekonomik, siyasi eserlere yönelmişti. Sümer'in çalışma odasının o dönemin en güncel eserleriyle dolu olduğunu söylemem her hâlde kimseyi şaşırtmaz. Bu kitapların hâlâ birçoğu, en sevdiği dostlarından biri olan İsmail Yavuz'un himayesindedir şimdi.

Elbette Özkan Sümer tüm bunların yanında bir aile reisi, bir babadır da... Her insanın olabildiği kadar kusuru da vardır, kabahati de... Ama bu çok iyi bir aile reisi olduğu gerçeğini değiştirmez. Zaten aile yapısı iyi olmayan bir insanın bu kadar büyük değişim göstermesi mümkün değildir. Derler ya "Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır" diye, işte Sümer'in saygıdeğer eşi

Kamer Hanım tam o örnektir. Kızları Cansev, Alev ve Elif de buna katma değer katan diğer unsurlardır.

"BİZ GÖLGESİZ KALDIK..."

Sümer fazlasıyla bir değer. Çünkü böyle bir insanın en azından benim çağımda bir daha görüleceğini hiç sanmıyorum. Özkan Sümer bir futbolcu, teknik adam, kulüp başkanı değildi sadece. Bambaşka bir şeydi o. Rüzgâr gibi gelip geçti. Hâlâ esintilerini hissediyoruz. Ömrümüz oldukça da hissedeceğiz. Bu koca yürekli adam artık aramızda yok. Her insan gibi mukadder sona yürüdü. Arkasında büyük izler bırakarak... Sümer'e, Yavuz Turgul'un 2010 yapımı Av Mevsimi filminin final sahnesinde okunan (hiçbir yerde yazmadığı için tahminen filmin müziklerini icra eden Tamer Çıray ya da Yavuz Turgul'a ait olduğunu sandığım) 'Söz Bitti' şiiriyle veda ediyorum. Hoşça kal "Kendini Arayan Adam". Umarım gittiğin yerde aradığını bulmuşsundur.

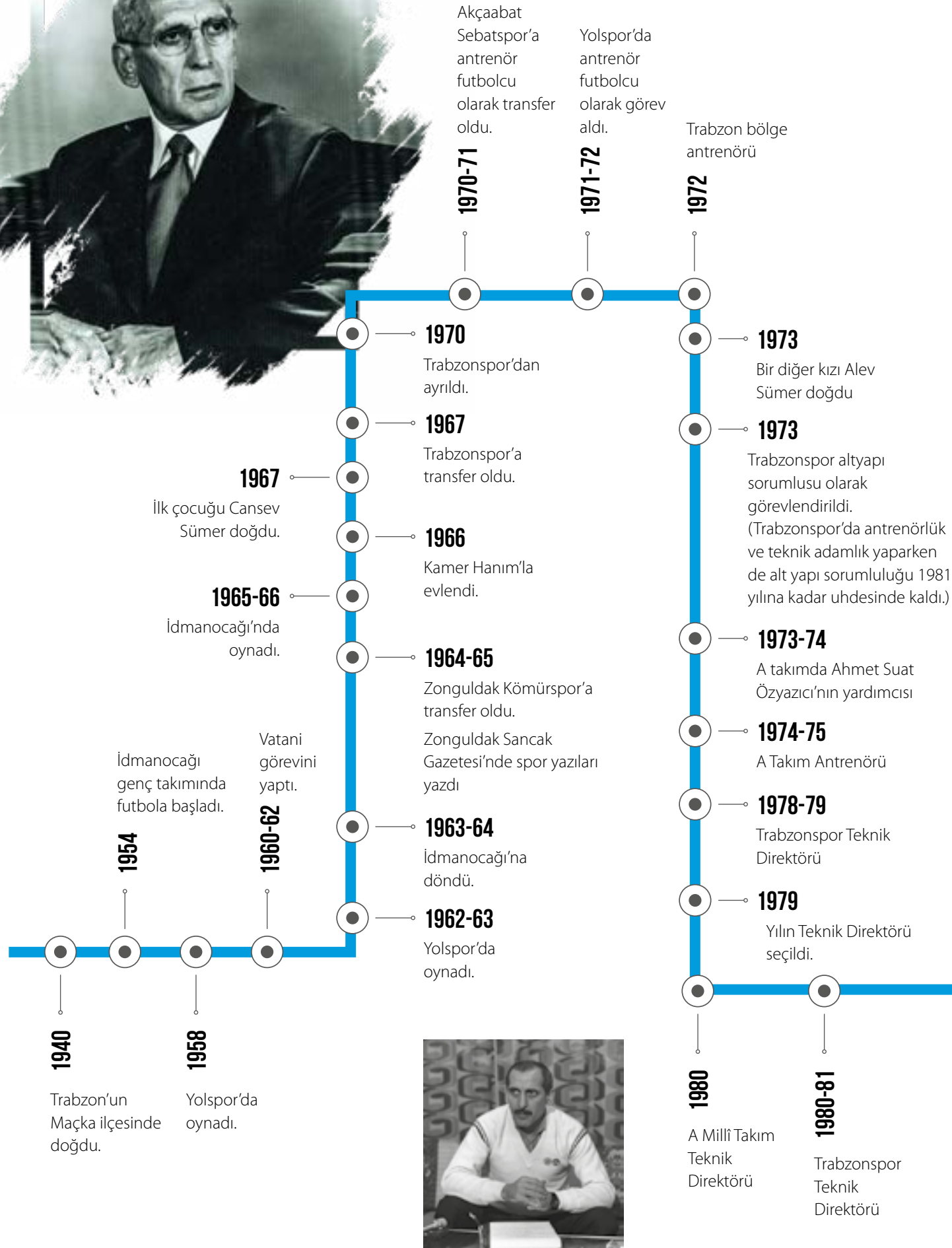
"Söz bitti, şarkılar bitti
Ne güz kaldı, ne bahar
Güneş doğmayacak artık
üstümüze
Yıldızlar göz kırpmayacak
Rüzgâr esmeyecek
Kar yağmayacak
Denizin kokusunu
duymayacağız
Yağmur tenimize değmeyecek
Ne güvercin taklası
Ne zeytin tanesi
Ne incirin tadı
Ne karanfilin kırmızısı
İyilik de bitti, kötülük de
Aşk da bitti, nefret de
Ne güzellik kaldı ne çirkinlik
Eza da bitti, cefa da
Yaramız artık kanamıyor
Ciğerimiz dağlanmıyor
Biz beyazlara büründük
Biz gölgersiz kaldık..."

KUPALARI

- 1973-74 Trabzonspor İkinci Lig Şampiyonu
- 1978-79 Trabzonspor Teknik Direktörü olarak Lig ve Cumhurbaşkanlığı kupalarını kazandı.
- 1980-81 Trabzonspor Lig Şampiyonluğu.
- 1982-83 Galatasaray Türkiye Kupası ve Cumhurbaşkanlığı kupalarını kazandı.
- 1988 -89 Konyaspor 2. Lig Şampiyonu
- 2001-2002 (Başkan olarak) Trabzonspor Türkiye Kupası'nı kazandı.

Özkan Sümer Kronolojisi

Trabzonspor Altyapı Koordinatörü

Trabzonspor Kulüp Başkanı

Trabzonspor Teknik Menajeri

ŞAMPİYON BAŞKANLAR NE DEDİ

1975-76

1976-77

1978-79

1979-80

1980-81

2010-11

2021-22

ŞAMİL EKİNCİ

"ÇOK DUYGULANDIM"

Trabzonspor'un efsane Başkanı Şamil Ekinci... Trabzonspor Başkanlığı döneminde 4 lig, 2 Türkiye Kupası, 4 Cumhurbaşkanlığı Kupası ve 1 Başbakanlık Kupası kazandı. Trabzonspor'un başarılarının sergilendiği müzeye onun adı verildi. Yıllar sonra gelen şampiyonluk onu da çok heyecanlandırdı.

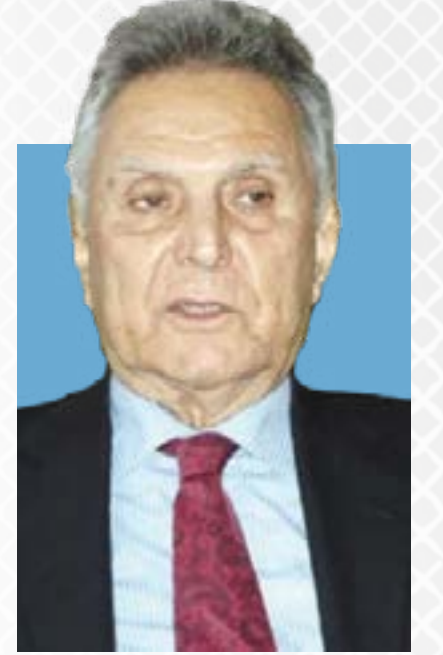
"Trabzonspor her zaman şampiyonluğa oynayan, zirvede olan ve oraya yakışan takımdır. Başarısı beni gururlandırıyor. Elbette yeniden şampiyonluk yaşamamız olağanüstü bir duygu. Trabzonspor'un bugün büyük bir puan farkıyla şampiyon olması da çok güzel bir olay. Yanılmıyorsam bizim dönemimizde ikinci ya da üçüncü şampiyonluğumuzda da bu şekilde bir puan farkı olmuştu."

NİZAMETTİN ALGAN

"EMANET OLAN GERİ GELİR"

Trabzonspor Kurucu Üyesi Nizamettin Algan, "Yıllardan beri hakkımız olanı alamadık, bugüne nasipmiş. Müzemizde bir kupa daha var artık. İnşallah emanet olan da geri gelir. Bizim dönemlerimizde 10 seneden az kıdemli futbolcumuz yoktu. O kadroyu sadece Trabzonlular değil, Türkiye'de futbola ilgilenenler ezbere yazar. Şenol, Turgay, Necati, Kadir diye sayılan takımdı. Sayılan takımlar sonucu alır. İlk defa bir yönetim iki dönem görev yapıyor. 80'den sonra dönemini tamamlamayan yönetimler çok az oldu. İki senedir başarı yakaladı, bu devamlılığı sağlarsak başarılar devam eder."

SALİH ERDEM

"YILLAR SONRA GELEN ŞAMPİYONLUK KENTİ VE CAMİYİ RAHATLATTI"

Trabzonspor Kurucu Üyesi ve Eski Başkanı, "Yıllar sonra gelen şampiyonluk kenti ve camiayı rahatlatmış. Trabzonsporlular bunu hak etti. Esas olan bu sezon olduğu gibi o oyuncuların bir arada kaynaştırmaktır. Ama başarı sadece yıldız isimlerle gelmez. Bir yandan da takımı gençleştirme çalışmaları var, bu çok önemli ve doğru hamle. Yönetimin kurmayları güzel işler yapıyor."

AHMET CELAL ATAMAN

“AHMET SUAT GİBİ”

Trabzonspor’un şampiyon başkanlarından Ahmet Celal Ataman, “Bize bizden başka dost yok, baltaların toprağa gömülmesi gereken dönem, tam da bu dönem. Herkesi tebrik ediyorum. Futbolcular yetenekli zaten ama en önemlisi inanmıştı, 90 artılarda bile maç yeni başlamış gibi konsantreydiler. Teknik Direktör tam bizim yapımıza uygun, basiretli. Oyunu yaşıyor, açıklamaları tutarlı. Maç içinde kendini kaybetmiyor, Ahmet Suat Hoca’ya benzetiyorum bu yönünü. Mutlu ve gururluyum.”

MEHMET ALİ YILMAZ

“KEYFİNİ ÇIKARALIM”

Trabzonspor’un Onursal Başkanı ve şampiyon Başkanı Mehmet Ali Yılmaz, “Trabzonspor öyle bir ortamda şampiyon olarak kürsüye çıktı. 1983-84 sezonunda iki puanlı sistem uygulanıyordu. Trabzonspor o dönem 50 puan aldı ki bu son yıllardaki en yüksek puandı. O dönemki şampiyonlukların anlamı ve tadı çok farklıydı. Yalnızca iki yabancı kullanma hakkımız vardı. Forma giyen oyuncuların tamamına yakını bizim çocuklarımızdı. Şimdi ise daha kolay. Esas rakipler yok. Her takımda vasıfları tartışılan 14 yabancı var. Ben her fırsatta bu duruma karşı çıktığımı dile getirdim. Getirmeye de devam edeceğim. Bu uygulama gençlerin önünü kapatıyor. Türk futbolu için en büyük tehlikelerden birisi yabancı sayısının fazlalığı ve kalitesiz yabancılar. Ancak şampiyonluk her zaman şampiyonluktur. Bunun keyfini çıkarmalıyız. Emeği geçenleri kutlamalıyız.”

SADRİ ŞENER

“OLDUK, BUNDAN SONRA DA OLURUZ!”

Trabzonspor’un şampiyon Başkanı Sadri Şener, “Ahmet Ağaoğlu’nu maçtan sonra aradım. ‘Size layık olmaya çalışıyorum.’ dedi. Çok şık ifadeler bunlar. Ertuğrul Doğan’ın da büyük emekleri var. Transferleri doğru yaptılar, Hoca’da da doğru karar verdiler. Dünyanın en iyi hocasını getirsen de transferler, durumu belirler. Büyük işler başardılar. Bu bir ekip işidir. Seyirciyi de katmamız lazım. Havaya girdiği zaman doldurur stadyumu. Herkesi tebrik ediyorum. Hep birlikte şampiyon olduk, bundan sonra da devam. Yine oluruz.”

2021-2022 Spor Toto Süper Lig Ahmet Çalık Sezonu Şampiyonu

Trabzon Meydan Parkı Şampiyonluk Kutlamaları

TRABZONSPOR'U

Trabzonspor Yapanlar

T Dergi

Trabzonspor'u kuranlar... Devrimi yapanlar... Müzeyi kupalarla dolduranlar... Bugünleri borçlu olduğumuz o değerli ve saygın insanlar... Onlar da göçüp gittiler bu hayattan.

Peki, kimlerdi onlar?

"Ben Trabzonspor Kulübü'nün ilk başkanı olma şerefini taşıyan bir kişi olmanın yanında, bir sporsever olarak da Trabzonspor'un başarılarından haklı olarak gurur duyuyorum." diyen Bordo Mavi'nin kurucu ilk başkanı Ali Osman Ulusoy...

"Trabzonspor'un kurulduğundan bu yana elde ettiği olağanüstü başarılarından yalnız biz değil, tüm Anadolu halkı da iftihar ediyor. Bu başarıların tesadüfi olmadığını, yeni şampiyonluklarla herkese kanıtlayacaklarına inanıyorum." diyen diğer kurucu başkanı Rifat Dedeoğlu...

Trabzonspor'un eski futbolcusu, şampiyon teknik direktörü ve başkanı... Bordo Mavi'yi ellerinde büyüten, "Trabzonspor bir kulüpten fazlasıdır! Dalgaların sesi, yaylaların sisi, ormanların gizi, kemençenin sözü, yaşlıların öyküsü, gençlerin tutkusudur." diyen Özkan Sümer...

Kurucu üyeler; Sabahattin Kundupoğlu, Süha Akçay, Sabit Sabır, Ruhan Öngür, Nihat Karanis, İrhan Kazancıoğlu, Ziyad Nemli, Mahmut Celal Danış, Avni Yurdağül, Refik Karaağaçlı, Ahmet Yıldırım, Hasan Ataç, Bahri Çervatoğlu, Sabri Uğurbaş, Nihat Özgür ve Osman Tomruk...

Eski başkanlardan Mazhar Afacan... Efsaneyi yazanlardan Kadir Özcan ve Cemil Usta... Eski futbolcular Tuncay Mesçi, Bülent Şahinkaya, Mustafa Gedik, Turgut Uçar...

Trabzon'un sporuna büyük emekleri olan Hayri Gür... Efsanenin başladığı yerin temellerini atan Hüseyin Avni Aker...

"Trabzonspor'u tutmak sadece o yörenin çocuğu olmakla açıklanabilecek milliyetçi bir davranış değildir. Trabzonspor, en güçlülere karşı koyan ve herkesi yenen, hayali kahramandı." diyen Kazım Koyuncu...

"Trabzonspor Birinci Lig'e yükseldiği tarihlerde Şamil Ekinci, Utku Bozoğlu, Nizamettin Algan ve Süha Akçay'la birlikte Trabzonspor için hamal gibi çalıştık. Çalışacaktık çünkü biz Trabzonluyduk ve Trabzonsporluyduk." diyen Trabzonspor'un eski yöneticisi, divan üyesi bıçkın delikanlı Tanju Gürsu... Osman Yağmurdereli... Erkan Ocaklı... Sait Uçar...

GEL BARIŞALIM ARTIK

Tunga Liman

2011'den sonra futboldan soğuttum kendimi. Trabzonspor'la eski bir dost olarak kaldık uzun süre. Derken halis bir oyunbozan olan Trabzonspor bir devrim daha yapmaya karar verdi. Benim gibi arasına mesafe koyanları da hiç peşini bırakmayanları da peşinden sürüklemeye başladı. 12 yıl sonra memleketime çaktı götürdü beni. "Hayde!" artık barışın dediler. "Bak hem ramazan da geldi. Bayrama ne kaldı?" Gururlandım. Yıllardır kara yazımıza inat "Akyazı"mızla gururlandım. Tiyatroyu bir resitale çeviren canım Trabzonsporum, canım Trabzonum! İyi ki varsın.

Tiyatroyu çok severim. Sinema gibi değil. Canlı, samimi ve mükemmel olmayan insanın zafiyetlerini göz önüne seriyor. Tıpkı dijital müzik ile akustik müzik arasındaki fark gibi. "Olmadı, bir daha baştan." demeden bir kere de canlı ve akış içinde. Bu nedenle oyuncuya ayrı, seyirciye ayrı heyecan veren ve insani zafiyetleri de içinde barındıran güzel bir eğlence.

Futbolu da çok severim. Mutlak favori olanın her zaman kazanamadığı ve yine içinde insani zafiyetler içeren ve ne kadar çalışırsan çalış bazı şeyleri mükemmelleştiremediğin için "olmayınca olmayan" bir eğlence, açık havada, yemyeşil çimler üzerinde yapılan harika bir spor. Sonucu baştan belli olmadığı için tiyatrodan farklı. Daha heyecanlı ve bizleri de bu yüzden peşinden koşturuyor. Bazen taraf oluyorsun. Sana yakın hissettiğin, ait olduğuna inandığın bir takımın peşinden gidiyor ve hatta objektifliği bırakıp çocukça tarafgir oluyorsun.

İki sevdiğim şey bir araya geldiğinde ise yanına yaklaşamayacak kadar kötü kokular saçan, çok sevenleri mağdur eden ve sevgileri ve ilgileri üzerinden birilerinin nemalandığı bir ezaya dönüşüyor. Tarafgir olmak güzel, bir aidiyet içeriyor. Nerede duracağını sen de biliyorsun, seni tanıyanlar için de orası senin adresin oluyor. Ama objektifliği kaybettiğin ve mantığının değil hislerinin derinliğinde boğulduğun zaman gerçeklikten de kopuyorsun. O zaman yanlış şeyleri bazen görmeyebiliyorsun.

Futbolu kötü icra edilen bir tiyatroya çeviren şike mevzusu; çokça konuşulan, herkesin sürekli şüphe duyduğu ama üzerine hiç gidilmediği için hamaset ötesine geçemeyen bir çamur olarak berrak suyu bulandırıyordu. 2010-2011 sezonunda

ne sebeple olursa olsun tüm çirkinlikler ortaya döküldü. Sadece şike ve teşvik primleri değil, aynı zamanda sanıkların birbirleriyle konuşmalarındaki ahlak seviyesi, basın ne şekilde çirkinliklere alet olduğu, nasıl kullanışlı bir sopaya döndüğü acı bir tokat gibi çarptı futbolseverlerin yüzüne. Sadece Trabzonsporluların değil.

Önce sadece bir hamasetle bahsedilen şike mevzusu artık elle tutulur delillerle ortaya kondu. Temizlik umudu doğdu. Daha sonra üzeri örtüldü. Hak mücadelesi yapanlar hain oldu. Evimize bir hırsız girdi. Komşunun kamerasına yakalandı. Onu delil sayamazsınız dediler. İyi de benim evim soyuldu ve hırsız da çok net bir şekilde gördük. Şimdi hiçbir şey yokmuş gibi mi davranacağız?

“Nasıl olsa bir gün temizlenir.” diye düşünerek futbolun peşinden koşmak olabiliyordu ama “kesinlikle hiçbir zaman” temizlenmeyeceğini bile bile futbolu takip etmeyi kendime yakıştıramadım ve haysiyetsiz insanların kurduğu teşkilatın bir bileşeni olmaktansa, futbol ve Trabzonspor’la arama mesafe koydum. Yıllardır Trabzonspor maçlarına gitmedim. Hiçbir maça gitmedim. Yayıncı kuruluşun aboneliğini iptal ettim. Futboldan soğuttum kendimi. Kendimi bildim bileli peşinden koştuğum Trabzonspor’la eski bir dost olarak kaldık uzun süre. Arada bir selamlaştık. Hal hatır sorduk eski günlerin hatırına. O beni incitmedi, ben onun arkasından konuşmadım. İyi ayrılmıştık.

Derken halis bir oyunbozan olan Trabzonspor bir devrim daha yapmaya karar verdi. Bu sefer çok kararlıydı. Hiçbir mecrada hakkını yedirmeyen, sahada rakiplerini silip süpüren bir canavara dönüştü.

Mecazen bir canavar olsa da içten içe duygusal bir devdi. Yıllardır onun için hep üzülen sevenlerini bu sefer mutlu etmeye kararlıydı. Her maç ayrı bir destan, her hafta ömre ilave edilmiş yıl gibiydi. Hayal gibiydi.

Benim gibi arasına mesafe koyanları da, hiç peşini bırakmayanları da peşinden sürüklemeye başladı. En güzeli ise şampiyon olması değil, şampiyonluğu kendi gibi olarak yakalamasıydı. Otantik tek kulüp olan Trabzonspor bunu oyunun her aşamasına yansıttı. İşte benim için en keyifli yanı buydu.

Yıllardır her tür cefasını çektiğim Trabzonspor bu sefer bana “Hayde şimdi sefasını sür!” der gibiydi. Bu mesajı aldım. İlk iş yayıncı kuruluşa tekrar abone olmakla ve ihtiyatla başladı. Ardından 12 yıldır gitmediğim memleketime çekti götürdü beni. Neredeyse her maça İstanbul’dan giden dostlarım bu sefer beni de ihmal etmeden aldılar yanlarına. Hepimizin evinin bir ferdi olan Trabzonspor sayesinde akraba olduğum dostlarım her türlü nazımı çekerek götürdüler beni Trabzon’a. “Hayde artık barışın!” dediler. “Bak hem ramazan da geldi. Bayrama ne kaldı?”

Oy Trabzon Trabzon
İçi kalaylı kazan
Berhudar günlerime
Geldi çattı ramazan

O kadar çok özlemişim ki...
Yağmuru çetin, güneşi üvey,
ürünü yetim
Oy benim cennet
memleketimi,
Bir şehrin dünyada örneğine
rastlanamaz şekilde tek yürek
oluşuna şahit olmayı,
O yüreğin bir parçası olmayı,
Horonu başarılması çok zoru
başarmanın verdiği şevk ile
oynamayı,
Kemençenin Rüyası’na
girebilmeyi,

Dostlarımla kol kola
“Şaaampiiyon” diye
tezahürat yapmayı,
Tüm gün Trabzonspor
formasıyla gezmeyi,
İstanbul’da bulunca
birbirimize “bak bak”
dediğimiz 61’i yerde gökte
görmeyi,
Yıllardır kara yazımıza
inat “Akyazı” mızla
gururlanmayı...

Tiyatroyu bir resitale çeviren
canım Trabzonsporum!
Canım Trabzonum!
İyi ki varsın!
Var ol!
Çok yaşa!

Trabzon Meydan Parkı Şampiyonluk Kutlamaları

1996'DAN SONRA TRIBÜNE DÖNDÜ

Arif Sis

Neden gitmedim, neden döndüm?

Elli beş yaşındayım. Gözümü Trabzonspor tribünlerinde açtım. Çocukluğum o tribünlerde geçti.

Hüseyin Avni Aker Stadyumu'nun maraton tarafı tek katlıydı. Orada Farozlular grubu vardı. Günümüze kadar gelmiş en eski gruplardan birisi Çılgınlar'ın da kuruluşunda var olan birisiyim.

Trabzonspor'u çok seviyorum. Yaşama sebebim, nefesim, güneşim, hayat felsefem. Kısacası her şeyim!

Onsuz geçen günü, günden saymıyorum.

Bizler ihtilal yapmış takımın çocuklarıyız. Zamanında gururun en zirvesini, mutluluğun en doyumsuz anlarını yaşadık.

1996 sezonu kırılma anımdı. Şampiyonluğu kaybedince tribün muhabbetini bitirdim. Bir daha stadyuma adım atmadım. Ama Trabzonspor'umu hep takip ettim. Tribünde olmasam da sevgisi hiç eksilmedi.

Yıllar yılları kovaladı. Yine kırılmalar yaşadık. Kimi zaman hakemlerin eliyle kimi zaman şikeyle şampiyonluklarımız çalındı. Yeni stadyuma geçildiğinde, taraftar da takım da başka havaya büründü lakin yine gitmedim. Ta ki bu sezona kadar...

Tam 25 yıl sonra tribüne geri döneceğim gün heyecandan ölüyordum. İlk günü gibiydi. Bir an önce kavuşmak ve bir zamanlar sesim kısılana kadar bağıracağım tribünlerde olacaktım. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi ve duygu yüklüydü. Rüyada gibiydim.

Sezonun ilk yarısındaki Gaziantep maçıydı. 3-0 öne geçmiştik. Öylesine heyecanlıydım ki arkadaşlarım beni oradan çıkardı. Yüzümü yıkadım ve istemsiz şekilde ağlamaya başladım. Karşılaşma bitti. Galiptik. Ve ben yıllar önce kolbastı oynadığım o tribünlerde yeniden kolbastı oynayarak galibiyeti kutladım.

Sezonun bütün maçlarına gittim. Bazen de deplasmana... Öylesine

özlemişim ki Trabzonspor'umu izlemeye doyamıyordum. Finale yaklaştıkça, şampiyon olacağımızı hissettikçe kalbim bir çocuğun kalbi gibi çarpıyordu sürekli.

Ve Antalya maçı... Tribündeyim yine. Herkes gibi karşılaşmanın bitmesini, doya doya şampiyonluğu kutlamak istiyordum. İlk günü gibi, ilk günü aşkla... Çeyrek asır sonra döndüğüm tribünlerde yine yeni yeniden şampiyonluğu görüyordum.

Hüngür hüngür ağladım.

Ağladıkça gururlandım.

Gururlandıkça

Trabzonspor'umu daha çok sevdim!

Dedim ya, yaşama sebebimiz

Trabzonspor. Bu yüzden sen

çok yaşa Trabzonspor'um! Sen

yaşa ki biz de nefes alalım.

ŞAMPİYON TRABZONSPOR!

OYUN TEORİSİ

Nuri Reis

Sen aşı boyalı, cumbalı ahşap evlerin birbirini omuzladığı zamanlardan hatırasın. Babamın ilk kolalı gömleği, annemin naftalinleyip sandıkta sararttığı çeyizisin. Yani hepsinin yüzünden, hep senin yüzünden Bordo Mavi'dir hayat. Bu yüzden yarınlar kalmalısın.

Yalın üretim felsefesinin en önemli parçalarından biri olan PUKÖ (planla, uygula, kontrol et, önlem al) çevrimi; insanların, sistemlerin, süreçlerin sürekli iyileştirilmesi için temel bir ön koşuldur.

2020 yılının kasım ayında göreve başlayan Abdullah Avcı Hoca ile birlikte takım yönünü zirveye döndürürken Hoca da çevrimin ilk ve en önemli maddesini (planla) işletmeye başlamıştı. Devre arası ve sezon biter bitmez yapılan transferler "uygulamaya" geçildiğinin göstergesiydi. Etki kuvvetini arttırmak için yakalanan ivme kadar kütlenin de önemli olduğunun farkında olan yönetim ve Hoca, kütleyi arttıran oyuncuları takıma kazandırmaya gayret göstermekteydi.

Yapılan hesabın farkında olanlar daha hazırlık kampı başlamadan "2022 Mart" ayına şampiyonluk kupası siparişi vermeye başlamıştı

bile. Bu bir umma/umut hâli değildi elbette, "Türk futbolundan alacakları" olanların yaptıkları planın uygulamaya geçtiğinin tribünde bulduğu karşılıktı.

KAYISI ŞENLİĞİ

Konferans Ligi'nde Molde'yi saf dışı bırakan takım, ligi deplasmanda bol gollü Malatyaspor maçıyla açarken dilimizi damağımızı kurutan ağustos sıcağı mıydı, şampiyonluk hasreti miydi, ifade etmek oldukça güçtü.

TÜM YOLLAR ROMA'YA

Konferans Ligi'nde çekilen Şampiyonlar Ligi kurası (Roma), sezonun kötü şans kotası için iyi bir hamle olarak olumlanabilir. Ancak aynı eşleşmede Mourinho'nun Karsdorp'un kademesine girme çabaları sezonun ön gösterimi gibiydi.

RÜZGÂR YÜKSELİYOR, YAŞAMA TUTUNMAK GEREK

Maske, mesafe, aşı, PCR testi ile Sivasspor'u evine boş gönderirken "Martçılar" sayısı gözle görülür şekilde artmış hatta şampiyonluk için maç, gün, saat verenler bile ortaya çıkmış, rüzgâr yelkenleri şişirmeye başlamıştı.

"Odaya döndüğümde şehirde bayrakların sandıklardan çıktığını, şehri baştan başa naftalin kokusu sardığını hayal ediyorum. Martçılara inat Kalandar'da şampiyonluk kutlanır mı hesabına giriyorum."

YÜZÜNE AY KIRIKLARI ÇARPIP UYANSIN SEVDİĞİM

17 Kasım'daki Fenerbahçe maçından sonra benim gibi on binler evet isyan diye haykırıyordu. Arşivler karıştırılıyor, kirpikler tuzlanıyor, sol göğsün altındaki cevahir hızlı hızlı çarpıyor, yeminler tövbeler gözden geçiriliyor, kaybedilenler daha derin bir özlemle anılıyordu. Gözler yumulduğunda herkes şose boylarında koşan bir çocuğa dönüşüveriyordu, avaz avaz çığlık çığlık bir çocuğa...

GERVİNHÖ GÖĞE YÜKSELİYOR

Çaykur Rizespor maçının hemen başlarında şampiyonluk planlamasının önemli parçalarından biri olan tecrübesiyle önemli katkısı olacağı düşünülen Gervinho, sakatlanıp sezonu kapatırken şanssızlık kotamızı biraz daha doldurmuş olmakla teselli ediyordum kendimi. Sistemi kontrol ederken (PUKÖ'nün K'si) önümüze çıkacak ilk Herbie* Gervinho'nun eksikliği olacaktı.

BAYRAKLAR SANDIKLARDAN ÇIKIYOR

90+6'da kuzeyin son kralı Cornelius, Beşiktaş'ı Boğaz'ın serin sularına bıraktığında yalın ayak, yarı çıplak vaziyette Başkent Öğretmen Evi merdivenlerinde koşarken buluyorum kendimi. Odaya döndüğümde şehirde bayrakların sandıklardan çıktığını, şehri baştan başa naftalin kokusu sardığını hayal ediyorum. Martçılara inat Kalandar'da şampiyonluk kutlanır mı hesabına giriyorum.

Sen aşî boyalı,
cumbalı ahşap
evlerin birbirini
omuzladığı
zamanlardan
hatırasın. Babamın
ilk kolalı gömleği,
annemin naftalinleyip
sandıkta sararttığı
çeyizisin. Yani
hepsinin yüzünden,
hep senin yüzünden
Bordo Mavi'dir hayat.
Bu yüzden yarınlar
kalmalısın.

EKSİK BİR ŞEY Mİ VAR?

Pandemiyle birlikte hayatımızda birçok şey değişti. Arkaik birçok alışkanlığımızı terk etmek, yerine yenilerini ikame etmek zorunda kaldık. Futbol da bundan nasibini aldı. Halı sahalar bile kapandı. Futbol önce boş, sonra yarı kapasite tribünler önünde oynandı.

Türk Dil Kurumu, “yan yana”nın bitişik yazılmasına onay vermese de tribündeki kota kalkmış maçlar yan yana omuz omuza izlenmeye başlamıştı. Takım da tribün coşkusuna karşılık vermiş Gaziantep FK'yi evine boş göndermişti.

NEWTON SÖYLEMİŞTİ!

Yanlış anlaşılmasın, Isaac Newton'dan bahsediyorum. Hareket yasalarının 3'üncüsünde “Her etkiye karşılık eşit büyüklükte ve zıt yönde bir tepki vardır” diyor Sir Isaac Newton. Antalyaspor maçını öyle yorumluyorum. Kendi kalemize atmasak dengede kalacaktı sistem. İlk mağlubiyet, nazarlık diyelim!

EİNSTEİN BURADA MI?

Birtakım metafiziksel olaylara sahne olan Altay maçında (Cebail'in enfes golü) ışık hızına yaklaşmak gerekiyordu, Newton'u etkisiz kılmak için. (Işık hızına yaklaşan sistemlerde Newton yasaları geçerliliğini yitirmekte, Einstein'ın Özel Görelilik Teorisi devreye girmektedir.) Öyle de oldu. Maçı çevirdik ancak Edgar ikinci Herbie'miz oldu!

ÖNLEM AL, HERBİE'Yİ MIHLA! EDİN VIŞÇA

Devre arasına lider girdik. Kalandar'da şampiyonluk bile kutlayabilirdik oysa. Herbieler ve Newton musallat olmasaydı.

PUKÖ çevriminin son aşaması “önlem al”. Sistemin kısıtlarını tespit edip önlem almayı, darboğazları iyileştirmeyi/ortadan kaldırmayı ifade ediyor.

Herbie, Eliyahu M. Goldratt'ın “Amaç” adlı romanında, darboğazı somutlamak için verdiği izci grubu örneğinde, izci grubunun yürüyüşünü aksatan, grubun varacağı yere zamanında varmamasına neden olan izci çocuk. Grup kamp alanına zamanında varabilmesi için Herbie'nin yürüyüşünün iyileştirilmesi gerekmektedir. Herbie'yi mihlamak da darboğazı iyileştirmek anlamında kullanılır.

Edgar ve Gervinho'nun sakatlıkları, kaliteli ancak derinliği olmayan kadroyu iyice daraltmıştı. Bu darboğazları ortadan kaldırmak için yıllardır rüyaları süsleyen Edin Vişça, sepetiyle Çayeli'nden öteye yalı giderken yoldan çevrildi. Vişça transferi bir ihtiyaç hamlesi olduğu kadar sportif ve sosyal bir başarıdır!

BEYAZ GÖMLEK Mİ DJANİNY Mİ?

Beyaz gömlek hemen her kıyafetle tercih edilebilecek bir giysi. Bu yüzden asla modası geçmeyecek.

Takımın geneli üst düzey performans gösterdi. Hatta birçoğunun kariyer sezonuydu. İsim isim herkesi anmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum ancak Djaniny'yi anmak istiyorum. Birçok şey söylenebilir hakkında lakin ligin ikinci yarısında kopardığı Kayserispor ve Göztepe maçları şampiyonluk rüzgârının kesilmemesini sağladı. Modası hiç geçmeyecek, tıpkı beyaz gömlek gibi!

KAR YAĞDI DA KAPATTI KONUŞTUĞUMUZ YERİ

Bahar bayramı arifesinde, Rize deplasmanında yoğun kar yağışı altında oynanan maçta sınır

deneyimi yaşayan takımın kaybettiği sadece puandı.

AŞİ BOYALI, CUMBALI TRİBÜN

Medeniyet taşıyan kadim kentin fiyakalı mimarisinin en önemli parçalarından biridir cumbalı evler. Denize koşan dar sokaklarda yüzlerce yıldır birbirlerini omuzlar bu evler. Bir evin en çok kullanılan alanlarından biridir cumba. Hasretle haber beklenir orada, yol gözlenir. Umudun da umutsuzluğun da mekânıdır.

Beşiktaş maçında hazırlanan koreografi müthiş nüanslar içeriyordu. İnce düşünülmüş, kıymetli bir kültür ve zekâ işi. Şampiyonluk otobüsü kadim kenti selamlarken herkes kendi hikâyesinde kayboldu muhtemelen. Benim kirpiklerimi tuzlatan, boğazımı düğümleyen cumbalı evden sarkıtılmış bordo mavi bayraktı. Çünkü zihnime kazınan Trabzonspor o zamanlardan hatıra.

KASKET, BOŞ ÇERÇEVE VE KENDİNİ GERÇEKLEŞTİRME

Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisi, insanların belirli kategorilerdeki ihtiyaçlarını karşılamalarıyla, kendi içlerinde, bir hiyerarşi oluşturan daha “üst ihtiyaçları” tatmin etme arayışına girdiklerini ve bireyin kişilik gelişiminin o an için baskın olan ihtiyaç kategorisinin niteliği tarafından belirlendiğini söylemektedir (Wikipedia).

İnsan bir varoluştur. Varlığını gerçekleştirmek için bir zemine ihtiyaç duyar. Abdullah Avcı Hoca'nın sözleşme imzalarken, “Trabzonspor'un ve benim Türk futbolundan alacağımız var” demesi bu zemini bulduğunun ifadesiydi. Hoca, kendini gerçekleştirmesi (Maslow'un 5. katı), bizim de yıllardır özlemini çektiğimiz şampiyonluğun geleceğinin göstergesiydi.

Kendini gerçekleştirmek Maslow'un 5. katı. Bunun öncesinde saygınlık ve sevgi/ait olma var. Süper Kupa finalinde takmaya başladığı kasket (sevgi/ait olma), odasına astığı boş çerçevenin sosyal medyayla hızla gündeme taşınması, gelen galibiyetler, tribün kısıtlamalarının kalkmasıyla Hoca'nın taraftarı sürekli tribüne davet etmesi, taraftarın da bu çağrıya uyması bağı güçlendirmiş (saygınlık), Maslow'un 3. ve 4. katları tamamlanmıştı. Hoca artık kendini gerçekleştirebilirdi ki Abdullah Avcı Hoca, şampiyonluk kutlamalarında sahne için seçtiği şarkıyla bunun gerçekleştiğini ilan etti.

NASH DENGESİ VE SONSUZ PARTİ

Bir araştırmaya göre bir insan günde ortalama otuz beş bin karar (yiyeyeğinden, giyeceğine, yürüdüğü yola kadar) veriyor (Joel Hoomans-2015).

Bir marketten alışveriş yapıp kasaya yöneldiğinizi düşünün. İki kasanın hizmet verdiğini gördünüz. Laplace'ın şeytanı ya da kâhin değilseniz tecrübelerinize dayanarak size en erken sıra gelecek kasaya yönelirsiniz. Seçilen kasa tahmin ettiğiniz gibi ilerliyorsa sorun yoktur. Ancak yavaş ilerliyorsa seçiminizi gözden geçirir bir karar daha verirsiniz. Bu kararı verirken elinizdeki sepetin ağırlığına kadar her şeyi değerlendirirsiniz. Yerinizde kalmaya karar veriyorsanız, bu konumunuzdan memnun olduğunuz anlamına gelir. Buna, oyun teorisinin en önemli araçlarından biri olan Nash Dengesi denir.

Takımın şampiyonluğu Kalandar'da kutlayabilecek kadar puan toplamış olması, ligin boyu kıaldıkça diğer takımların ritim tutması, işin yükünü çeken futbolcuların sağlık durumları, uzun süreli yüksek konsantrasyonun getirdiği psikolojik yıpranma gibi faktörleri değerlendirdiğimizde kaybetmemenin kazanmak kadar değerli olduğu görülmektedir. Yeterli fayda sağlandığına göre konum değiştirmenin gereksiz olduğu oldukça açıktır ki şampiyonluk berabere biten bir maçtan sonra geldi ve sonsuz bir parti başladı.

BUNDAN SONRASI KATARSİS

Fredy'nin topa vuruşundan Uğurcan'ın topu çelişine kadar geçen süre zarfında bütün trajediler hatırlandı, kâh dualar edildi kâh gün yüzü görmemiş küfürler savruldu. Sonrası katarsis... Sonrası arınma... Görüntüler olmasa ne Dorukan'ın attığı golü ne yediğimiz golü birçoğumuz hatırlamıyordur.

30 Nisan 2022, öğle saatlerinde eşimle meydandayız. 10 dakikalık yolu bir buçuk saatte aldık. Yer gök bordo mavi. Futbola ilgisi olmayan eşim benden daha heyecanlı. Kâh bordo mavi peruklu teyzelere şaşıyor kâh takım elbiseli amcaların gençlerle omuz omuza oluşuna. Festival gibi geliyor ona. Diyorum, birçoğu eve koşacak kadar kendinden geçecek bu akşam. Çevirip soralım diyorum, birçoğunun üzerinde bugünü çok isteyip de göremeyen birinden hatıra vardır. Acıyla gülümsüyor.

Maçın son düdüğüyle, hatta düdük çalmadan önce başlayan organize bir arınma hâli çok büyük bir coşkuya dönüştü. Tarih böyle bir kitle coşkusu muhtemelen daha önce kaydetmemiştir. Birkaç gün konuşulur diye küçümsenmeye çalışılan şampiyonluk tüm dünyanın dilinde günlerdir.

Maçtan sonra Boztepe'deydim. Orhan Veli'nin İstanbul'una inat şehrimi dinliyordum, çisil çisil yağın yağmurun altında. Mezarlıklardan bile sesler yükseliyordu. Duydum. İspat etmek zorunda değilim ama dirilerden pay biçin. Yenikapı, Akyazı, Olimpiyat...

HEPSİNİN YÜZÜNDEN, HEP SENİN YÜZÜNDEN

96 Mayıs'ının hüznü var ruhumda, kalbimde 2011 Nisan'ının sancısı, üzerimde şampiyonluk forması.

Sezonu, martçıların gazına gelerek Ağrı Dağı'nın zirvesinde açmıştım, kıta Avrupa'sının en yükseği. Everest ana kampta açılan bordo mavi bayrak gördüm sonrasında. Dünyanın çatısına çıkarmışlardı sevdalarını. Van'da havalimanından

çıktığımda gördüğüm ilk kişinin üzerinde bordo mavi forma vardı. Her kıtada, her ülkede, her şehirde, her mahallede... İnsanın olduğu her yerde bordo mavi dalgalanıyor şimdilerde.

Sen aşî boyalı, cumbalı ahşap evlerin birbirini omuzladığı zamanlardan hatırasın. Babamın ilk kolalı gömleği, annemin naftalinleyip sandıkta sararttığı çeyizisin. Bir an önce yürüsün diye, kardeşimin ayaklarını birbirine bağlayıp sonra da kestiğimiz kurdelenin rengisin. Dedemin elini ilk öpüşüm, hemen sabah olsun diye bayram geceleri erkenden yatağa girdiğimde gördüğüm düşsün. Babaannemin yük taşımaktan kamburlaşmış sırtı, anneannemin yüzümü okşarken canımı acıtan elindeki nasırsın. Yani hepsinin yüzünden, hep senin yüzünden Bordo Mavi'dir hayat. Bu yüzden yarınlara kalmalısın.

Trabzonspor Maç Öncesi Kareografi

BÜTÜN KLİŞELER YERLE BİR

Adem Yiğit

Trabzonspor şampiyonlukla taçlandığı bu sezonda kırılma anlarını da doğru yöneterek tarihe geçti. Kimi zaman 'derbilerin efendisi' oldu kimi zaman klişeleri yerle bir etti kimi zaman da yaşadığı zorluklara rağmen organizasyonları doğru yönetmeyi başardı. Sezon boyunca pek çok enleri başaran Trabzonspor, aynı zamanda en çok sakatlık yaşayan kulüplerden de biriydi. Ligin henüz başında Gervinho'nun, zaman zaman Dorukhan'ın, ardından Vitor Hugo ve Edgar gibi ligin en iyi stoper ikilisinin ve Hamsik'in yokluklarına rağmen fırtınanın hız kesmemesi lig ortalamasının çok üzerindeki saha içi organizasyonunun alametifarikası. O zaman gelin hep beraber bazı maçlar özelinde o analizleri yapalım.

DERBİLERİN EFENDİSİ

Ülkemizde futbolun gördüğü ilgi malum... Futbol, kalite anlamında bu ilginin karşılığını vermekte uzak kalıyor. Bu ilginin lokomotif olması gereken derbi karşılaşmaları da idari gelenekçiliğin kısır döngüsünde yuvarlanıp durur. Özetle Türkiye Süper Ligi derbileri genelde futboldan başka her şeyi vadeder. Yine

de derbi, derbidir ve ligin belirleyici maçları olarak kabul görürler. Trabzonspor, efsane payesini hakkıyla kazandığı yıllarda, kendisinden önce ligi götüren bütün rakiplerini silip süpürmüş, rekabet algısını başka bir noktaya taşımıştı. Bu sezon, efsanevi dönemlerin parıltılarını bizlere sunan derbi maçları izledik. Mücadele, heyecan, gerilim, geri dönüş...

Trabzonspor'un, gerginlikleri rekabet sanan bir futbol kültürüne derbilerin öncesinde ve sonrasında sunduğu katkıya da değinmek gerekiyor. Yaşanan her şeyi saha içinde bırakan olgunluklarıyla Abdullah Avcı ve öğrencileri bir başka rekabet anlayışının kolay ve mümkün olduğunu gösterdiler görmek isteyenlere. Mağlup duruma düşseler de zaman zaman oyunda kopmalar yaşayıp beklentilerin altında kalsalar da her koşulda derbi maçlarından istediklerini almayı bildiler. Çirkinleşmeden, saha dışına taşmadan... Özetle Trabzonspor, 6 maçta aldığı 3 galibiyet 3 beraberliğin yanında gösterdiği duruşla derbilerin efendisi olarak tamamladı sezonu.

SIRA DIŞILIK

Sıra dışı... Tek kelimeyle sıra dışı... Trabzonspor'un saha içinde yaptığı şeyler bir tarafa, kendi taraftarlarının zihinlerindeki aşılmaz sanılan engelleri aşma noktasında gösterdiği mücadele... Sezon genelindeki en büyük kırılma buydu aslında. Bir an değil, bir sezon devam eden bir kırılma...

Çünkü engellerin en büyüğü buydu: Zihinlerde geçmişin kötü hatıraları tarafından gecekondur benzeri bir yapılanmayla dikilmiş "Yine şampiyon olamayız!" kuleleri ve bu kuleleri estetik dokunuşlarla yıkmak... Üstelik bu klişeleri yıkmakla kalmayıp, zihinlerden enkazlarını kaldırmak da az iş değildi. Oluşma süreci onlarca yıl ve binlerce adaletsizliğe tekabül eden bu klişeleri ne kadar temizlerseniz temizleyin, elbette tortuları kalıyor. O tortular kalmalı, Trabzonspor efsanesinin başışıklık gücü olarak kalmalı ki bu şampiyonluğun nasıl yıldırıncı şartlarda kazanıldığı görkemli bir şekilde parlansın. O tortular kalmalı ki zorluklarla karşılaştığımızda onların tekrar edeceği korkusuyla geri adım atmak yerine ayakta kalıp daha güçlü

Yaşanan her şeyi saha içinde bırakan olgunluklarıyla Abdullah Avcı ve öğrencileri bir başka rekabet anlayışının kolay ve mümkün olduğunu gösterdiler görmek isteyenlere.

bir şekilde mücadeleye devam etsin camia. Yine de bundan böyle zihinlerimiz, bizi her seferinde paslı bir çember gibi saran klişelerle değil yarınlara ümitleriyle meşgul olmalı. Geleceği inşa etmenin en önemli ham maddesi tecrübe ve ümittir çünkü.

HER ŞEYE RAĞMEN ORGANİZASYON

İşte o klişelerden iki örnek: Soğuk bir İstanbul akşamı... Tribünler hıncanın dolu. Uğurcan, artık hangi birini kırılma kabul edeceğimizi şaşırdığımız muazzam kurtarışlarına devam ediyor. Ardından Trabzonspor, Hamsik'in mükemmel asistinde Abdülkadir'in ince işçiliğiyle golü bulmuş, 0-1 önde giriyor devre arasına. İkinci yarı baskılı bir rakip var Trabzonspor'un karşısında. Savunmada zincirleme hatalar sonrası gelen eşitlik golü zihinlerdeki paslı hatıraları canlandırıyor tekrar. Maçın son saniyeleri... Savunmada Serkan'ın kritik bir müdahalesi sonrası sahadaki 21 oyuncu, kulübeler ve tribünler için maç bitti. Fakat hâlen daha bir şeylerin değişebileceğini düşünen biri var sahada. Hamsik, bu ligin bütün dinamiklerini alt

üst eden paslarından biriyle skoru kabullenerek bitirmek yerine muazzam bir pasla takımını atağa kaldırıyor. Abdülkadir topu Cornelius'a aktarıyor, Cornelius sihirbaz Nwakaeme'ye. Nwakaeme, normalde topu kendi sağına, rakibinin soluna çektiği hemen her pozisyonunda yaptığı gibi köşeyi bulmak üzere ama koşuya devam eden Cornelius'u görüyor ve Kuzey'in yeni kralı topu Beşiktaş ağlarına göndererek maçın skorunu tayin ediyor.

RAKİPLERİN GÖKYÜZÜNÜ KARARTAN MAÇ

Altay, kimseye çaktırmadan ligi sürklase eden Trabzonspor'u ağırlıyor. Rakip Altay, Beşiktaş'ı yendiği haftayı takiben oynadığı 11 karşılaşmada galibiyete hasret kalmış. Trabzonspor ise arkasından çekmeye çalışanlara inat, puan farkını daha da açmanın peşinde. İşin ilginç tarafı, Trabzonspor'un tökezlemesini bekleyenler bu kez sadece rakipleri değil, ilk düdüğün ardından ortaya konan oyun, taraftarların da ümidini kırıyor ve onlar da "Antalyaspor maçından sonra ikinci mağlubiyetimizi bu hafta alacağız." karamsarlığına kapılıyorlar. Herkes "Şimdi vites arttıracak." diye beklerken Trabzonspor kalesinde pozisyonlar veriyor, Altay rakibini galibiyete hasret kalmanın da hırsıyla sıkıştırıyordu. Başlangıçta bir temenni olan liderin puan kaybı gitgide bir ümide, kuvvetli bir ihtimale dönüşüyor gözlerde. Altay savunma göbeğini diri bir şekilde

**Andy Warhol'un
"Bir gün herkes 15
dakikalığına ünlü
olacak." sözünü
Abdullah Avcı'nın
Trabzonspor'u
"Bu sezonun
Trabzonspor'da
herkes bir kere de
olsa yıldız olacak!"
şeklinde yaşıyordu
ve bu sözün bu maçtaki
karşılığı son dakikada
yaptığı asistle Koita
oluyordu.**

savunurken Trabzonspor atakları ihtişamlı surlara çarpıp düşen ilkel oklar gibi. Derken, liderin takılması ümidiyle tüm Trabzonsporluların dikkatinden daha dikkatli bir şekilde maçı seyredenler, Altaylıların sezon boyu yaşadığı tüm gol sevinçlerinin toplamından daha fazla seviniyorlar Cebrail'le gelen Altay golüne. Golün verdiği öz güven, Altay'ı haftalardır aradığı havaya sokuyor. Daha da bastırıyorlar ama korkuyla... Çünkü karşılarındaki kalecinin kim olduğunun farkındalar. İlk yarının son düdüğü çaldığında başlar yerde, sinirler gergin, rakiplerin ümidi perçinlenmiş. Yıldızlarsa ufukta hâlâ parlıyorlar.

İkinci yarı Abdullah Avcı, 2 oyuncu değişikliğiyle başlıyor oyuna. Dorukhan ve Bakasetas'la tazelenen orta saha Hamsik'in kumandanlığında rakip kaleyi Orta Çağ kroniklerinde tasvir edilen kale kuşatmalarındaki gibi abluka altına alıyorlar. Altay, ilk yarıda gövde gösterisi yaptığı savunma göbeğinden, yani kendini en güçlü hissettiği

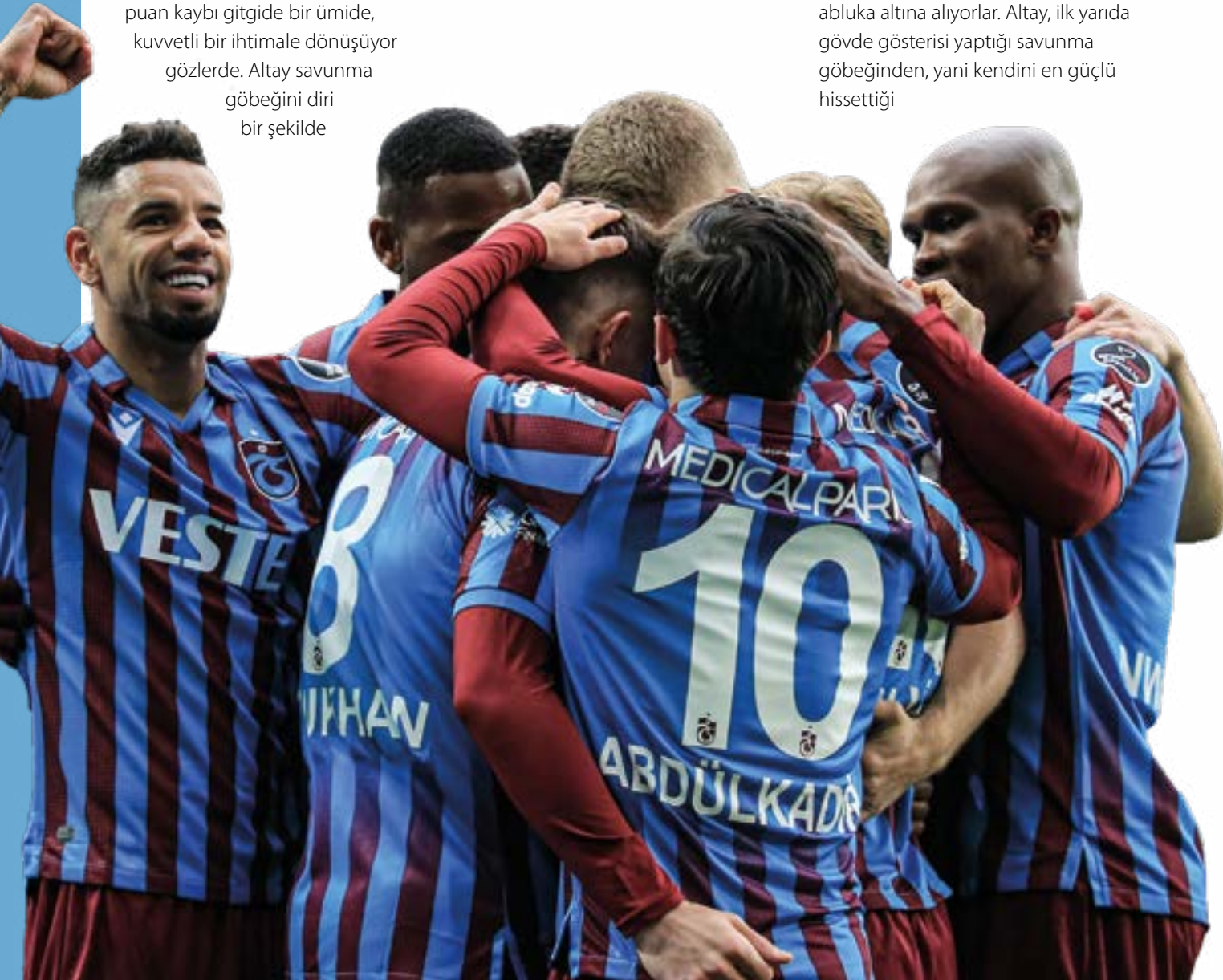

noktadan yiyor ilk golü. Bu bir gözdağından başka bir şey değil; rakibi en güvenli hissettiği anlarda, en güvendiği bölgesinden yakalamak. Bakasetas, Altay kalesini önce Galileo'nun bir teleskoptan daha çok tutkusuyla gözlediği gökleri gözler gibi keşif yapıyor Altay ceza sahasında. Ardından Cornelius'un önüne üç boyutlu bir pas bırakıyor. Cornelius da sol ayağıyla plaseyi gönderiyor Altay kalesine. Bu goldeki asisti herkes takdir eder diye umuyordum. Fakat maç sonunda "Aslında pas atmak istemedi, istedi de Cornelius'a atmak istemedi, şans." diye nitelendirildiği gördüm bu akıllı mühimmat gibi hedefi bulan pasın. "Pas şans" demeyi tercih ettiler bu sanat eserine. Trabzonspor'un tüm ağırlığıyla ligi domine edişine "hakem şans" diyenlerden fazlası beklenemezdi elbette.

Kuşatmanın uzun ve zorlu geçeceğini anlayan Altay, arada karşı hücumlarla yoklamayı denedi Trabzonspor kalesini. Zaman zaman Trabzonspor savunmasına takıldılar, zaman zaman da "geçebileceklerine asla inanmadıkları her hâllerinden belli olan" Uğurcan'ın parmaklarına, ayaklarına, omzuna, göğsüne... Evet, Trabzonspor kalesinde komple bir kaleci vardı. Bu skor ne Altay'a ne Trabzonspor'a yarayan bir skordu. Yine de bu skora sevinen birileri

vardı. "3 puan kaybetmese bile 2 puan kaybetsin!" diye tetikle bekleyen rakiplere Djaniny, Koita ve Cornelius'un kötü bir sürprizi vardı. Dakikalar 89'u gösterirken, sezon boyu sakatlıklarla boğuşmak zorunda kalan Koita'nın göğsüyle Cornelius'a uğurladığı topu Danimarkalı oyuncu önce kontrol edip sonra da kalecinin sağından ağlara gönderdiğinde en büyük şoku Altay değil, Trabzonspor'un şampiyonluk yolundaki doğal rakipleri yaşıyordu. Ünlü pop art ressam ve yönetmen Andy Warhol'un "Bir gün herkes 15 dakikalığına ünlü olacak." sözünü Abdullah Avcı'nın Trabzonspor'u "Bu sezonun Trabzonspor'da herkes bir kere de olsa yıldız olacak!" şeklinde yaşıyordu ve bu sözün bu maçtaki karşılığı son dakikada yaptığı asistle Koita oluyordu.

Bu maç, bir derbi maçı değildi. Ligdeki sıralamaları itibarıyla birbirine yakın takımların maçı değildi. Yıllar sonra geri dönüp bakıldığında, belki çok hatırlanacak bir maç da olmayacak. Ama bu maç, Trabzonspor'un rakiplerinin ümitlerini bu sezon için tamamıyla bitiren maç olması hasebiyle çok önemli bir kırılma anıdır. Daha ligin 17. haftası olmasına rağmen; maça tutuk başlamasına, zorlanmasına, geri duruma düşmesine rağmen; Trabzonspor kendi oyununu rakibine kabul ettirmiş; Hamsik, Uğurcan ve Cornelius'un liderliğinde istediğini almayı başarmıştı. Rakipleri de en kötü hâliyle bile deplasmanda olmasına rağmen bir şekilde kazanmayı bilen bir Trabzonspor'un geçilmesinin imkânsız olduğunu dilleriyle olmasa da duruşlarıyla ikrar etmişlerdi.

Olimpiyat Stadyumu

FATİHA MI? BESMELE Mi?

Erdal Hoş

Yıl 1986...

Ligin son haftası...

Trabzonspor-Beşiktaş maçı var. O sezon Beşiktaş, Galatasaray'la şampiyonluk yarışında; Trabzonspor yarışta kalamamış. Maç öncesi TRT mikrofonları Trabzon'da Avni Aker'de. Hani spiker, "Mikrofonlarımız Avni Aker'de!" dediğinde sadece kamera ve mikrofonların değil yüreklerimizin gittiği yerde... Gurbetteki her Trabzonsporlunun gönlünü titretirdi o mikrofonlar, o kameralar. Takımın bulunduğumuz şehre gelmesi kadar değilse bile Avni Aker'e bağlanıldığında mikrofonlar, biz de bağlılığımızı bildirirdik âdeta. Kısa bir memleket havası almak gibiydi.

Uzatmayalım, TRT spikeri maç öncesi Avni Aker'de Trabzonsporlu taraftarlarla röportaj yapıyor. Şöyle diyordu bir amca: (Yani o zaman bana amca gibi gelmişti.) "Biz başkasının şampiyon olacağı maçlara alışık değiliz."

Çok uzun yıllar sonra, şair Ali Akbaş'ın Göç şiirini İbrahim Sadri'den dinlerken birden o röportaj aklıma gelmişti.

**"Biz hep atla geçtik Tuna'dan,
Böyle geçmedik avrat, uşak,
Biz hiç böyle geçmedik,
Tuna bizden utanır, biz Tuna'dan,
Aldırma be Tuna'm,
Yiğit çıplak doğar anadan..."**

Biz alışık değiliz böyle maçlara demişti amca. Avni Aker bizden utanır, biz Avni Aker'den "Aldırma be amca!" dedim yıllar sonra "Yiğit çıplak doğar anadan..."

Sonraları alıştık öyle maçlara. Hatta kader bizi hiç değilse öyle maçlara razı etti. Bir dizi repliği ile moral bulur olduk. Nasıl diyordu Kurtlar Vadisi'nde Laz Ziya, "Biz Trabzonsporuz, şampiyonu biz belirleriz." Şampiyonu belirleyecek maçlardan utanır olmaktan şampiyonu belirlemeyi bir teselli görmeye geriledik. Osmanlı'nın Duraklama Devri sonrası karşılaştığı yeni Batı karşısındaki şaşkınlığı yaşadık. Üç kıtada at, pardon top koşturma hayalimiz suya düştü.

Nevi şahsına münhasır lâkin yarım kalmış bir hikâye Trabzonspor. Kuruluşundan bu yana 55 yıl geçti ama ondan önce de futbolla dopdolu bir 50 yıl var şehrin mazisinde. 1920'lerde, futbol kitabı basılan, lig usulü müsabakalar oynanan, şehirde çıkan bir kadın dergisi tarafından kimsesiz çocuklar yararına futbol turnuvası düzenlenen bir coğrafyanın birikimi Trabzonspor... 1940'larda Trabzon eşrafının Ankara'dan iki beklentisi vardı mesela: Demiryolu ve modern bir stadyum... Tıpkı 2010'larda olduğu gibi...

“

Sonra "Bir adam girdi şehre koşarak." Sanki Halil Cibran'ı okumuş, okurken Trabzonspor'u düşünmüş gibi. Yıllarca kendi gurbetinde biriktirdiği futbol aklına bir tutku arayan adam... Geldi ve bize sabrı öğretti. Bazen ağır tempoda bazen hareketli; kâh düz kâh Akçaabat kâh karşılama ama her zaman bir horon düzeneği içinde oynamamız gerektiğini gösterdi.

Trabzonspor, şehirde büyüyen ciddi bir rekabetin ürünüydü. Örnek vermek gerekirse Göztepe, Karşıyaka ve Altay'ın kendilerini lağvedip İzmirspor'u kurmaları hayal edilebilecek bir durum değil şimdilerde. Oysa Gençlik Spor Genel Müdürlüğü'nün zorlamasıyla tam da böyle oldu Trabzonspor'un kuruluşu; sancılı, kavgalı, gürültülü...

Ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinde şehirde başlayan futbol ateşi son çeyreğe girilirken memleket futbolunu kasıp kavuran bir fırtınaya dönüştü. "Yerlinin yerlisi, formanın terlisi" ile özetlenebilecek bu rüzgâr, birçok açıdan evrensel alanda okunulabilir bir hikâye sundu ama yarım...

O rüzgâr 80'lerin ikinci yarısında dindi. Bir bakıma Osmanlı İmparatorluğu'nun modern Batı'yla karşılaşması sonrası yaşadığı şoku yaşadı Trabzonspor. Değişen Avrupa'ya karşı mukavemet arayışındaki Osmanlı'nın yaşadıklarıyla değişen futbol

“

Trabzonspor'un kayıp yılları tutku ile aklın, yerli ile yabancının, şehirle diasporanın, eskilerle yenilerin, hücumla savunmanın senkronize edilememiş yıllarından ibarettir.

dünyasına karşı Trabzonspor'un yaşadıkları çok benzer. Benzer reçeteler hazırlandı: "Üç Tarzı Siyaset" gibi... İstanbul kulüpleri gibi bol paralı transferlerle "öze dönüş" arasında, birinin mutlak doğru olduğuna ve mutlaka birinin tercih edilmesi gerektiğine dair kanaatlerin çarpıştığı bir alana dönüştü Trabzonspor kamuoyu. Oysa çözüm "ya-ya da" değil, "hem-hem de" idi belki de...

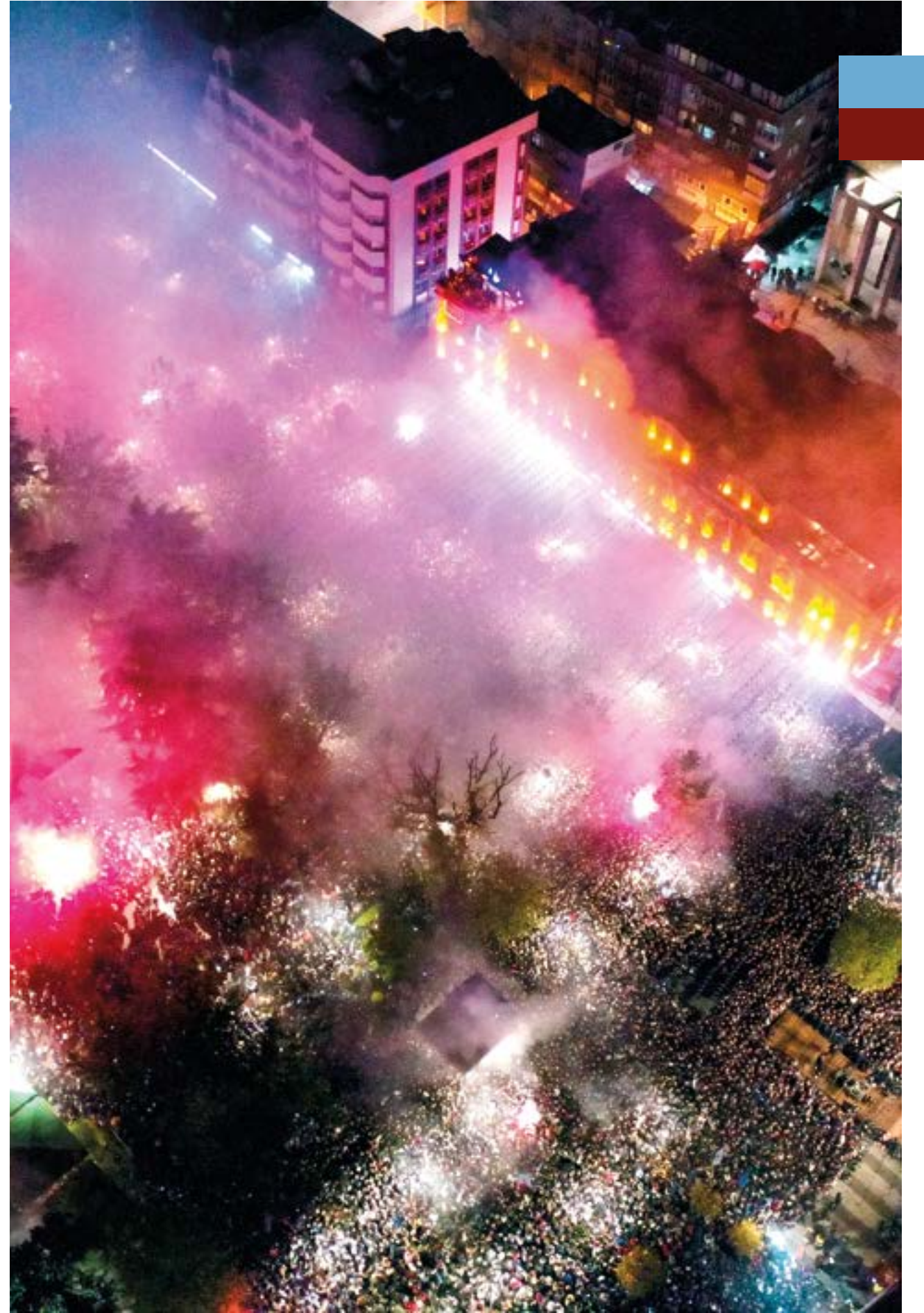
Sizi bilmem ama ben ne zaman Halil Cibran okusam, "Adam sanki Trabzonspor için yazmış." derim. Gerçi bazen kimi okusam öyle hissederim de en çok Halil Cibran'ın şu cümlelerinde: "Çünkü tek başına hükmeden akıl, kısıtlayıcı bir güç; başıboş bırakılmış tutku ise kendisini yok edene kadar yanan bir alevdir. Onun için bırakın ruhunuz aklınızı tutkunun doruklarına yüceltsin şarkı söyleyebilmesi için. Ve bırakın ruhunuz tutkunuzu akılla yönlendirsin, tutkunuzun her gün yeniden dirilip Anka kuşu gibi kendi küllerinden doğabilmesi için."

Trabzonspor'un kayıp yılları tutku ile aklın, yerli ile yabancının, şehirle diasporanın, eskilerle yenilerin, hücumla savunmanın senkronize edilememiş yıllarından ibarettir.

Horonu terk edip sadece kolbastı ile yetinme yılları... Oysa kolbastı gelişigüzel ve doğaçlamadır. Horon; tutkunun akıl, disiplin ve koordinasyon ile yönetilmesi...

Sonra "Bir adam girdi şehre koşarak." Sanki Halil Cibran'ı okumuş, okurken Trabzonspor'u düşünmüş gibi. Yıllarca kendi gurbetinde biriktirdiği futbol aklına bir tutku arayan adam... Geldi ve bize sabrı öğretti. Bazen ağır tempoda bazen hareketli; kâh düz kâh Akçaabat kâh karşılama ama her zaman bir horon düzeneği içinde oynamamız gerektiğini gösterdi.

Gelmeden önce şöyle demiştim, "Giderken geride bir oyun bırakacak bundan eminim, gerisi bize kalmış." Galiba giderken bir oyundan fazlasını bırakmış olacak. Ve sonrası yine bize kalacak. Bütün bu hikâye bir Fatiha mı besmele mi? Biz karar vereceğiz.

Trabzon Meydan Parkı Şampiyonluk Kutlamaları

TRABZONSPOR YOLUNDA

BİR SEVDA UĞRUNA

Trabzonspor'un hikâyesinde sadece mutluluklar yok elbette. Dramatik hikâyeler de var. Bordo Mavi yolunda hayatını kaybeden taraftarlar... Şampiyonluğu

göremeden bu dünyadan göçüp gidenler... Şampiyonluk hasretiyle yanıp tutuşurken kimisi deplasman yollarında can verdi kimisi maçtan sonra, "Bizi yine şampiyon yapmayacaklar!" dedikten saatler sonra kalp krizinden vefat etti.

Kimisi de canına kıydı. Bugün onlar aramızda olsaydı birlikte doya doya kutlayacaktık vuslatı. Ama yoklar! Belki bir yerlerden bizi görüyorlar, kim bilir? Belki kutlamalarda aramızdaydılar belki de maçlarda tribünlerde...

Peki, kimdi onlar? Hatırlayalım, hatırlatalım:

MEHMET
DALMAN

HÜSNÜ
CİVELEK

MUSTAFA
ÇELİK

MURAT
AKÇELİK

TUĞBA
AKÇELİK

MEHMET
ERDOĞAN

ZEYNEP
MEHMETOĞLU

ALAATTİN
AYDIN

GÖKMEN
KARAKULLUKÇU

BÜLENT
DÖNMEZ

KEMAL
YILMAZ

FARUK
GENÇ

NEŞAT
AKYAZI

KÜRŞAT
AKYAZI

YUSUF
SEVGİ

HASAN
SEVGİ

İSMAİL
AKYAZI

ZİYA KARA

GÖKHAN
KILIÇ

ŞERAFETTİN
VANLIOĞLU

ŞEREF
KÖSE

BÜNYAMİN
KAHRİMAN

SERHAT
KIRKAYAK

MESUT
KELEŞ

AHMET
MUHAMMET
DEMİREL

EYÜP
YUSUF

ŞEHİT
KAYMAKAM
MUHAMMET
FATİH
SAFİTÜRK

BİNBAŞI
ARSLAN
KULAKSIZ

ŞEHİT
KOMİSER
AHMET
ÇAMUR

EREN
BÜLBÜL

KEMAL
ONUR

MEHMET
CAN

Vatan ve Trabzonspor sevdasını
cephede dahi kalbinde taşıyan ve
can veren şehitlerimiz:

HAYATINI KAYBEDENLER

Trabzonspor'un Fenerbahçe'yi mağlup ettiği 1991-92 sezonundaki karşılaşmadan sonra olaylar çıkmış, Bordo Mavili kulüp iki maç seyircisiz oynama cezası almıştı. Beşiktaş'la yapacağı federasyon kupası maçı, Samsun 19 Mayıs Stadyumu'ndaydı. Taraftarlar 15 Nisan 1992'deki maç için Trabzon'dan yola çıkacaktı. Bunlardan biri Çarşıbaşı'ndan yol alacaktı. Neşat Akyazı, Kürşat Akyazı, Yusuf Sevgi, Hasan Sevgi, İsmail Akyazı ve Ziya Kara 14 Nisan'ı 15 Nisan'a bağlayan gece geçirdikleri trafik kazasında hayatlarını kaybetti. Eşini, oğlunu, kardeşini ve akrabalarını kaybeden Nimet Akyazı, o kara geceyi hâlâ unutamadı. "Trabzonspor'un şampiyonluğu bana çok iyi geldi." diyen Akyazı, duygularını şu sözlerle dile getirdi: "Kulübümden tek isteğim var. Trabzonspor yolunda hayatını kaybedenlerin isimlerini o stadyumun bir yerinde yaşatsınlar. Biz değerleriyle var olan bir kulübüz."

TRABZON'DA SPOR; TRABZONSPOR

Yaşar Bedri Özdemir

Milat öncesinde ve sonrasında hiç bitmeyen savaflara sahne olan, Avrupa ile Asya'yı birbirine bağlayan tarihi İpek Yolu'nun başlangıcında yer alan ve önemli bir liman şehri olan Trabzon'un ilk kurucularının Orta Asya ve Kafkaslardan bu bölgeye gelen Turani kavimlerle Miletlilerin, Romalıların, Bizanslıların, Müslümanların egemenliği arasında sürekli el değiştirmiştir.

Trabzon'un ticari hayatını Alman tarihçi Fallmerayer şöyle anlatır: "İran'dan hatta Irak'ın kum çöllerini aşarak buraya doğru kabileler gelir ve bütün beşeri ihtisas Trabzon'da temerküz ederdi. Trabzon İmparatorluğu bir transit merkezi, bir baş karargâh ve dünya ticaretinin bir noktası idi. Bağdat ve Kahire'nin sırmalı kumaşları, Hindistan ve Sina'nın inci ve mücevheratı, Megrelistan'ın (Gürcistan'da) bal ve keteni, Floransa'nın erguvani kumaşları, Almanya'nın porselen ve çelik mamulâtı; sanayiye ait bütün ürünler her taraftan Trabzon çarşısını doldururdu."

Kent kültürünü ve kent hayatını en ileri düzeyde yaşayan Trabzon insanı, şüphe yok ki tarihler boyunca sanata, kültüre ve spora da aynı özeni göstermiştir.

Evimiz Yenimahalle'deydi, stadyuma çok yakındı. İlkokul yıllarımda evden çıkınca ya da okuldan kırıncı soluğu Avni Aker'de alırdım. İdmanocağı sahiplendiğim takımdı. Zaten Trabzon'da yaşıyorsun ya 'Güçlü' ya da 'Ocaklı' olmak kaçınılmaz.

Trabzonspor olgusu birçok girişimden sonra uzun ceht ve cihetten, türlü polemiklerden sonra (futboldan men edilme tehdidiyle zorunlu olarak) 2. Lig kulübü olarak kırmızı-beyaz renklerle kurulmuş, uzun tartışmalardan sonra bordo-mavi olarak karar kılınmıştı.

Ortaokul yıllarımda şampiyonlukların, kupaların, sporda Anadolu ihtilalinin

heyecanını severek coşkuyla yaşadık. Futbolu da horon gibi amatör ruhla, profesyonel bir şekilde oynayan Karadeniz Fırtınası'nın engellenemeyen bu yükselişi karşısında saltanat takımları paniklemişti.

Uzun yıllar şaibelerle dolu hakem cinayetlerine, çalınan emeklerin envanterine, çifte standartlara, gasp edilen haklara tepki ile zirve yarışı verdik, olmadı. 2021-22 sezonunda özlemiyle uzun yıllardan sonra tekrar buluşan kadim futbol kültürü kentinin futbolseverlerinin sevincini yaşamasını çok görüyorlar. Can Ataklı'nın sunduğu programda "Trabzonspor'un şampiyonluğu 'Rum Pontus Devleti' hayalindekiler için neden önemli?" şeklinde bir

bant yazı geçti. Konu Trabzon olunca linç edilmeye çalışılan kentim hakkında kendini bilmez, sözde önderlerin ve siyasilerin bu tür hadlerini aşan hileli yönlendirmelerine çok fazla tanık olduk. Bizans oyunlarından hiç vazgeçmeyip bu işi tesadüflere ve şaibelere yüklemeye çalışan bilinçsiz karakterler, şehrimizin tarihini okusalar bu şampiyonlukların hiç de tesadüf olmadığını, temelinde köklü bir medeniyet, kültür ve futbol geçmişi olduğunu öğrenmiş olurlar.

EVET SAYIN SEYİRCİLER, TOP YUVARLAKTIR!

Trabzonspor, Fenerbahçe karşısında 3-0 galip iken maçın son birkaç dakikasında maç anlatan TRT spikerinin (ismi bende) yabancı ülke takımından bahseder gibi maç nakletmesini ve dahi hasedi hâlâ kulaklarımda: "Top yuvarlaktır sayın seyirciler, her şey bitmedi henüz son birkaç dakikada çok şey olacaktır, Fenerbahçe bu maçı kazanacaktır." mealinde yaptığı radyo yorumu uzun yıllar dillerde kehanet ironisi olmuştu. Üç büyük tabir edilen dükalığın kulüp patronlarının magandalıkları, entrikaları, ayak oyunları futbolu çirkinleştirirken kulüplerinin kirli ticarethanelere dönüştürülmesi sonucunda ülkemiz futbol kalitesini dünya ölçeğinde ayaklar altına almıştır. Bir asırdır kayırılan, bugün de en pahalı ve kaliteli kadrolarına sahip İstanbul dükalığını Anadolu'nun düşük bütçeli takımlarının (kısmen eşit davranan -VAR sistemi- sayesinde) ne hâllere soktuklarına tanık olduk/oluyoruz. Anadolu takımları, niteliğe ve haklara müdahil olan çetelerin sporu aşağılamasına rağmen alın terleriyle zirveye taşınarak dengeyi kuruyorlar. Sporu başarılı

kılan masa başlarında ortalığa savrulan (ne'liği tartışılabilir) şaibeli sermayeler, satın alınan ölü canlar olmayıp, amatör takım ruhuyla sahada ter döken birliktelikler olmuştur.

İMPARATORLUKLARIN BAŞKENTİ / KÜLTÜR KENT: TRABZON

Trabzon'da spor denince öncelikle öne çıkan futbol olsa da futbolun başladığı yıllarda İdmanocağı kulübü önündeki tenis kortlarında kadınlı-erkekli tenis oynanıyordu;

avcılık, atıcılık, atletizm, yüksek atlama, boks, güreş, voleybol, hentbol, futbol, kürek, yelken, yüzme, halter, tenis, golf, bisiklet yarışları gibi spor faaliyetlerin köklü geleneğiyle etkin bir şekilde sürdürülmekteydi. Yavuz Selim Han'ın kılıç ve atıcılık derslerini aldığı Kavakmeydanı semti sporun rüyalarına düştüğü semtti (Ok atışlarında kabakları hedef yaptığı rivayetiyle Kabakmeydan ismiyle de anılırdı.). 1913'te lisesi bünyesinde kurulan "İrfan İdman Yurdu" Kulübü gençleri, 1. Dünya Savaşı'nda cephelede savaşıyordu.

Futbolun İstanbul'da yeni yeni oynandığı tarihlerde, 1913 yılında, Trabzon'da "İrfan Yurdu" adlı spor kulübünün kurulduğunu ve futbol turnuvalarının düzenlendiğini bilenler bu başarıya şaşırmadılar. O tarihlerde ve 1920'li yılların başlarında, Trabzon'da yalnızca futbol maçları değil, Jimnastik sporlarının değişik dallarında, tenis, güreş ve boksta kent içi ve kent dışı karşılaşmalar yapılmıyordu. Hatta Tiflis'ten gelen futbol takımları, Kafkas karması ile Trabzon'un değişik takımları arasında karşılaşmalar düzenleniyordu. Yine yabancılarla boks ve güreş karşılaşmaları yapılmıyordu. Trabzon'da 1921-22 yıllarında, "İdmanocağı" kulüp binasının önünde tenis kortu vardı. Trabzonlular ve Trabzon'da oturan yabancı uyruklular, kadın erkek karışık tenis maçları yapıyorlardı. O yıllarda bisiklet yarışları da ilgi çeken sporlar arasında idi. Kuşuzade Süleyman Rıza'nın, Trabzon'da 1922 yılında basılan Asosyeshin Futbol adlı kitabı, bilgilerimize göre, Hasan Fuad'ın yayınladığı tarihsiz futbol kitabını saymazsak, M. Seyfettin Özege'nin bildirdiği 1914 tarihli Futbol Kavaidi Umumiye adlı kitaptan sonra Türkiye'de yayınlanan en eski Futbol kitabı olarak kabul edilmektedir. Bu kitap, İstanbul dışında yayınlanan ilk futbol kitabı olma özelliğini de taşımaktadır.

HORON OYNAR GİBİ FUTBOL RİTMİ: DOĞUDA BİR SPORKENT "TRABZON"

XIX. yüzyılın ikinci yarısında Avrupalı gemicilerin kendi aralarında liman civarında top oynadıkları bilinmektedir.

Trabzon'da futbolla ilgili ilk belgeler Birinci Dünya Savaşı öncesine dayanıyor. O tarihlerde şehrin en kalabalık semti olan bugünkü Ortahisar Mahallesi'nde ilk kez Rumlar tarafından futbol oynanır. Trabzonlu gençler şehrin dört bir

yanından Ortahisar Mahallesi'ne gelerek Rumların futbolunu seyrederlerdi. Sonraları Rumlar Trabzonlu gençleri de aralarına alarak o daracık sokaklarda futbolu yaygınlaştırdı.

Bütün spor dallarında olduğu gibi futbol tutkusu da her geçen gün bir çığ gibi büyüyordu.

Futbol, tıpkı horon gibi kıvraklığıyla Trabzon insanının bünyesine uygun bir oyundu. Bu nedenle kısa sürede büyük ilgi görmüştü. Bir gün Trabzonlu gençlerin futbol

oynadığı bir sırada top Rum evinin açık penceresinden içeriye girer. Elindeki topu dışarı çıkan yaşlı Rum, Trabzonlu gençleri azarlayarak kovar. Bu olay üzerine Rumların ileri gelenleri Ortahisar Mahallesi'nde futbol oynanmasını yasaklar. Sonraki yıllarda Trabzon Lisesi, İrfan İdman Yurdu futbol takımını kurar. 1914 seferberlik nedeniyle gencecik fidanların cephelede koştuğu, top yerine silahını kuşandığı yıllardır. Savaş sonrası, yeniden yapılanmaya başlayan futbol sevdalısı gençler, futbolu yaşatma ve geliştirme gayretine girdiler.

İDMANOCAĞI

Trabzon Lisesi Fransızca öğretmeni Burhanettin Kahyaoğlu, Beden Terbiyesi öğretmeni Sami Bey, Hifzirrahman Raşit Oymen, Tevfik Yunusoğlu, Kemal Özsubaşı ve Ali Yusufoglu'nun başını çektiği bir grup genç, Trabzon'da ilk kulübü kurma gayretine girdiler. Nihayet 20 Ocak 1921 günü kurdukları ve sarı-kırmızı renkleri kendilerine uygun gördükleri kulübe, İdmanocağı adını verdiler. İki yıl süreyle Trabzon'un tek kulübü olan İdmanocağı, aynı zamanda Trabzon futbolunun da temelini teşkil ediyordu. Türkiye İdman Cemiyetleri İttifakı'nın kurulması ve

Türk sporunun bu ilk örgütünün tüm Anadolu'ya yayılması, Trabzon'da etkisini göstermişti. Yeni spor kulüpleri kurulmaya başlandı. İdmanocağı'nın ardından İdmangücü, Necmiâti, Trabzon Lisesi bünyesinde Lise adını taşıyan yeni bir kulübün kurulmasıyla kulüp sayısı 4 olmuştu. 1923 yılı itibarıyla Trabzon'da İdmanocağı ve İdmangücü arasında uzun yıllar sürecek olan çok büyük bir rekabet de başlamıştı. Trabzonlu futbol meraklıları Ocaklılar, Güçlüler diye ikiye ayrılmıştı. Trabzon'da futbolun kalitesinin bu iki takım arasındaki zorlu rekabetle geliştiğini söyleyebiliriz.

1922-23 yılında Trabzon'da ilk resmî lig maçları oynanmaya başlandı. İlk sezon İdmanocağı şampiyon olmuştu. Bunu 1923-24, 1924-25 sezonlarında Lise takımının arkaya şampiyonlukları izledi. 1925 sezonunda yine İdmanocağı şampiyon olurken, 1929 yılına kadar da önce Lise, arkasından Muallim Mektebi daha sonra da Ticaret Lisesi takımları mutlu sona ulaştılar.

Bu arada Trabzon'da yeni yeni kulüpler de kuruluyordu. 1938'de Doğan Gençlik, 1941 yılında Akçaabat Lisesi bünyesinde Akçaabat Gençlik (bugünkü Sebatspor), 1950'de Sürmene Gençlik, 1952'de aynı ilçede Zafer Gençlik, 1953'te Yolspor, 1957'de kurulan Yalıspor bu takımların başında geliyordu.

DÜNYA REKORTMENİ, 65 MAÇ GALİP GELEN TAKIM: İDMANOCAĞI

1958-59 futbol sezonunda İdmanocağı futbol takımı, 65 maçın tamamını kazanarak dünya rekoru kırıyordu. İdmanocağı'nın bu efsane kadrosu; Kaptan Sebahattin Canoğlu, İbrahim Küçüktepe, Haydar, Faruk Poyraz, Kenan Aksu, Abdurrahman Çiftçi, Necati Funda,

İhsan Öztürkmen, Osman Burma, A. Suat Özyazıcı ve Celal Öztürkmen gibi isimlerden oluşuyordu.

TRABZON, BAŞARININ VE YENİLİKLERİN COĞRAFYASI

Başta resim olmak üzere Türkiye sanat dünyasına, siyasi hayata, yönetim kadrolarına, futbola ve diğer spor dallarında markasını kazıyan serhat şehri Trabzon; imparatorlukların başkenti, üç cihan padişahının gözdesidir.

Anadolu'da ilk gazete Envâr-ı Şarkıyye (1867) Erzurum'da çıkar. Vali Esad Muhlis Paşa, Haziran 1867 tarihinde Trabzon'da göreve başlayınca Trabzon'u basın dünyasıyla tanıştırır. Vilayet Matbaası'nın kurulmasını hızlandırır. 1869 yılında "Trabzon Gazetesi" çıkar. Basın iletişim dünyasında hızlı irtifa kazanan Trabzon, kısa zamanda Anadolu'nun öncüsü konumuna gelir.

Tanzimat'tan sonra çıkan Vilayet Sâlnâmeleri günümüze çok önemli bilgiler ve belgeler aktarmıştır. "Sâlnâme-i Vilâyet-i Trabzon" adıyla 1869-1904 yılları arasında yayımlanır.

Trabzon Vilayet Matbaası, 1865'ten 18 Nisan 1916 Rus işgaline kadar gazete basım faaliyetlerini sürdürmüştür.

'Pulathane Gazetesi' Türkiye'de bir ilçede (Akçaabat) çıkan ilk gazetedir.

İsmail Hakkı Efendi Basımevi, Trabzon'da Meydan-ı Şarkî'de ilk özel basımevi olarak 1880'de kurulmuştur.

Dünyada olduğu gibi imparatorluk hudutları içinde de bu yıllarda hızlı bir gelişme olmuş, Trabzon yeniliklere ve teknolojiye ayak uydurarak doğuda riyasız, mütevazı, ısrar eden, nitelikli bir şehir yaratmıştır.

2021-2022'nin ezberleri bozan şampiyon TRABZONSOR'unu bir kez daha kutluyorum.

KISA KISA ÖNEMLİ BAŞLIKLAR

- Geçtiğimiz yüzyılın başından günümüze ulaşan kadınlı erkekli golf oynayan Trabzonlu ailenin fotoğrafı düşündürücüdür.
- Türkiye edebiyatında yazılan ilk futbol kitabı, spor kuramcısı, eski millî sırkla atlama rekortmenimiz Rıza Kuğu'nun eseri: "Asosyeşin Futbol"dur.
- Kulüplerimizin temsil kolları kurup tiyatro yapması Trabzon futbol kulüplerinin ayrıcalığı, muhtemelen dünya spor-kültür tarihinin saygın bir istisnasıdır. Sporla gelen sosyal faaliyetlere kısa sürede yeni bir kültürel aktivite ekleniyordu. Sahalarda süren müthiş futbol rekabeti sahneler, temaşa sanatına taşınmıştı. Tiyatro adına Trabzon'da ilk hareket spor kulüplerinden gelir. 1922'de İdmanocağı Temsil Kolu (tiyatro grubu) kurulur. Bu olay sporla sanatın birlikteliği açısından ülkemizde ve belki de dünyada benzeri olmayan önemli bir başlangıçtır. İlk olarak "Sultan Osman'ın Mezarında" adlı oyun sahnelenir. Gençlerbirliği Spor Kulübü'nün tiyatro grubu "Gazete Düşmanı" adlı oyunu 1923'te oynar. Trabzon kulüplerimizin kurmuş oldukları tiyatro temsil kolları; işlerinden ve spordan ayırdıkları zamanlarda Trabzon'un köklü geleneği, kültürel faaliyetlerinden olan tiyatro sanatının hakkını veriyorlardı. Bu sanat aktivitesi ilklerin şehri olan Trabzon için yeni bir 'alışkanlık' hâline geliyordu.

- Anadolu'da ilk spor dergisi olan: "Necmiâti Mecmuası" ve "İdmanocağı" dergileri ilk müstesna örneklerdir.
- Sürmene, Çamburnu'nda yapılan takalar, gemiyle İstanbul'a götürülüp kürek yarışlarında Trabzon takımları adına yarışıp birinciliklerle döndükleri pek bilinmez.
- Anadolu'da devrim yapan Trabzonspor'un kuruluşu da takımların rekabetleri gibi kavgalı ve tartışmalı olmuştur. Trabzonspor'un başarısı biraz da bu inatçı ve ısrarlı iç rekabetten doğmuştur.
- Trabzonspor kurulurken kapanan İdmanocağı-İdmangücü futbol takımlarının bitmeyen rekabeti hâlâ satışmalarla sürüyor.
- İdmanocağı sporcusu olan Süleyman Kuğu, 1924 Paris Olimpiyatları'nda mücadele eden Türkiye Olimpiyat Millî Takımı'nda yer alarak şehrin ilk uluslararası sporcusu unvanına sahip oldu.
- 1927 yılında davet üzerine o dönemin ünlü oyuncusu Cicio'yu da kadrolarına alarak Trabzon'a gelen Kafkas karması, Trabzon Lisesi'yle oynadığı ilk maçı 7-1 kazanırken, ikinci maçta İdmanocağı-Trabzon Lisesi karmasıyla oynayıp 2-1 kaybetmişti. Bu sonuç Trabzon'un futbolda kazandığı ilk uluslararası galibiyet olarak tarihe geçti.
- 6 Ağustos 1936, Berlin Olimpiyatları'nın altıncı gününde genç bir kadın atlet 80 metre engelli finalinde zafere doğru koşuyordu. Bir önceki gün düzenlenen

13 MART 1932

İDMANOCAĞI (B) 4 - 1 İDMANGÜCÜ (B)

Cafer Çağatay, Hortlak Mehmet, S. Memişyazıcı, Hasan Ragıp, Selahattin Arıman, Hoca Mehmet, Hasan Dal, Abdullah Seymen, Sarı Mehmet, Abdurrahman, Taka Naci, Fuat Atar, Sarı Nihat, Rıza Kuğu, Hakkı Cudi, Ahmet Çobanoğlu, Kaleci Hüseyin, Kaleci Sedat, Hayati Hacı Gülenç, Hakkı Osman Uzman, Mustafa

HANTAL İBRAHİM ANLATIYOR;

O zamanlar deplasmanlara gitmek gerçek anlamda ölümdü. Otobüsle Ordu'ya kadar giderdik. Ordu'da bir gece kalıp, sabah tekrar yola çıkardık. Çünkü Ordu'dan öteye Koç Boynuzu denilen bir yer vardı. Arabalar gece orayı geçemezdi. Bu nedenle Ordu'da sabahlamak zorunda kalırdık. Buradan Ordu'ya gitmek 8-10 saati alırdı. Şimdiki gibi 2 saatte gidilmezdi. Trabzon'un takımlarının millî kümelere katılmalarının nedeni de ulaşım zorluğundan kaynaklanıyordu."

11 KASIM 1932

İDMANOCAĞI (B) 3 - 1 İDMANGÜCÜ (B)

Hoca Şekerci Kadir Mehmet, Hami Erzurumlu, Macit Saruhan, Üfle Ahmet, Acenta Kemal, Ali Albayrak, Ekrem Pulat, Selahattin Arıman, Sedat Gürekli (Kaleci), Celal Dölekli, M. Salih İhsan Kocaman, Muharrem Öz, Sarı Nihat, İdris Pakman, Hasan Ragıp, Naci Bastoncu.

yarı finalde dünya rekorunu kırmıştı, finalde de ipi göğüsleyerek İtalya'nın olimpiyatlarda altın madalya kazanan ilk kadın sporcusu olmak istiyordu. Henüz yirmili yaşlardaki bu efsane atletin adı Trebisonda, yani Trabzon'du.

- Trabzon İdmanocağı Spor Kulübü nezdinde, Rifat Dedeoğlu tarafından 1964 yılında kurulan yıllık İdmanocağı spor gazetesi İnkılâp Matbaası'nda basılıyordu. Sebahattin Kundupoğlu sorumlu yazı işleri yönetimindeki gazetenin düzenlemesini Niyazi Tarakçıoğlu yapıyordu.
- 1967 yılında kurulan Trabzonspor kısa sürede rekabetli 2. Lig'den 1. Lig'e çıktı. 1976 yılı itibarıyla yakaladığı 6 şampiyonluk ve diğer kupalar peş peşe geldi, gelmektedir de... Bu Anadolu'da futbolun devrimiydi.
- Yine Türkiye'de ilk defa bir ilçe takımı olan Akçaabat Sebatspor'u 1. Lig'e taşıdı.
- Trabzon'da 1920'li yıllarda Ziya Bey tesislerinde zamanın belediye başkanının yaptırdığı tenis kortlarında tenis oynandı.

Futbol, ülkemizde yarım asır öncesine kadar amatör ruhla, rekabete dayalı spor faaliyeti olarak sürüp gelirken günümüzde, büyük sermayelerin şirket paravanları olarak kasa başlarında işi bitiren kirli ticarethanelere dönüşmesi ne yazık ki: "Özellikle futbolda; zekâ, ahlâk, adalet, centilmenlik kavramlarının içini boşaltmıştır.

17 ARALIK 1938 (SAMSUN STADI)

RİZE 2 - 6 TRABZON İDMANGÜCÜ

Maske M. Salih, Sırrı Aydal, Terzi Mehmet, Acem İsmail, Göreleli M. Salih, Abdurrahman Çelebi, İdris Pakman, Fuat Yalman, Ertuğrul Btbay, Kaleci Sabri, İst Mehmet.

Şampiyon olan takım yıldızlı formayı giyermiş.

HANTAL İBRAHİM ANLATIYOR;

"Bir keresinde yine Rize'ye gidiyoruz. Hava buz. Şimdiki gibi ayak içine koyulan o ayağı sıcak tutan ısıtıcılar nerdeeee. Ayakkabımızın içine gazete kâğıdı koyup da maça çıkardık. Maça çıktım bir süre sonra benim ayak parmaklarım dondu. Üzerinden 50 yıl geçti. Hâlâ o ayak parmaklarımı tam anlamıyla hissetmiyorum. Aynı maçta Yalçın diye bir arkadaşımız vardı, soğuktan yere düştü. Aldılar hastaneye götürdüler."

Hasan Ragıp, Taka Naci, Godalak Muzaffer, Hacı Gülenç, M. Salih, Cıvık Osman, Hortlak Mehmet, Abbas Vargı, Davut Vargı, Alesta Ali Osman.

**TAMER
KÜÇÜK**

